

Libre n° 2

Contingencia

D'UN VELL ANATEMA

~~Antoine~~ ~~de~~

~~Antoine~~ B Vauphossille

Louise

LA INCÒGNITA

LA INCÒGNITA

que és el front i les guerres; matant, ferint i escupint els ideals com si fossin éssers responsores o consumibles. Consumibles, sí, però qui n'és la causa: la lluita mateixa i llavors els ~~elements~~ per inservibles. - i Quina memòria més amarga no ha d'ésser per un mutilat el contemplar - se tota l'eternitat ^{la vida} el buit que li deixarà la guerra? - Imaginif que costés el treball en aquestes condicions - li preguntava en Jean - i seria capaç de resistir d'aquest antagonisme persistent i martiritzador, veint després d'aver perdut un braç o una cama o qualque altre membre indispensable? Una marxa com totj hi anem: amb braços per a treballar, canes per a caminar, intel·ligència per dirigir i optimisme per ~~resistir~~ aquantar; però en tornar completament nus del dol que havien marcat: els ^{trau}hacien desaparèixer misteriosament en l'hospital varies hores després d'haver hi entrat; les canes, es negaven a sostenir aquell cos de valgut incapaç d'aquantar ~~aquell~~ ^{el} ~~durant~~ ^{durant} la ruta de la vida; la intel·ligència abandonava també aquell ~~cor~~ ^{cor} horribles ^{cerber}

ument maltrastat durant la seva estada al front.
 El horror de la guerra - senyoreta - inenarrable
 a tota ploma que intenci traspallar. Ho sobre el
 paper, fent veure ^{de l'esperit} ~~de l'esperit~~, l'última acció
 d'optimisme i ja té un home perdut com una
 nau sense timó, que ha de ^{perdre} ~~perdre~~ eternament insu-
 brolat per la immunitat de la terra, a ~~estat~~
~~en~~ ~~estat~~ ~~permanent~~.

- Tot quant explica vostè, es molt veri-
 tat i rasnable - replica la infermera que en Robert
 no havia comptat que tenia una ~~voluntat~~ ~~de ferro~~
 i no es deixava convèncer fàcilment - però jo em
 sé també les meves coses i veig que jo heu haver
 de veure al front amb vostè ^{malgrat} ~~malgrat~~ la meua,
 herança i apraïda venjança; però necessito ara,
 jo una venjança personal per a tranquil·litzar-me
 un xic l'esperit i d'únic; no m'importa que jo
 perdi la vida al front; la meua missió en
 aquest món ja la tinc complida i no m'inte-
 ressa en el meu mínim la meua existència. Dixi
 el que ell hi replica m'admetien com un enmura-
 da que diuen vostè. He respost bé el meu de-
 termin i la meua ~~resolució~~ ~~if~~ ~~inapelable~~, ~~invariable~~
 resolució

Comença en Jean a parlar, però la infermera
tenia oblit el ritme tot dient casualment:

- Esperint-me si'els plan, que vaig a acor-
niar-me del director i vire al moment. I
afegir unes
preguntes paraula s'adreça en homia dit.

Altrement Jean no sabia que far si mar-
xar ho esperava la, decidint ^{al'instint pel darrer} ~~per~~ copiar, car
no era de canallar ~~el~~ ^{de} ~~desapolir-se~~ de d'aquella manera.
(Dien de Jean sol, perquè en Paul s'negava
a marxar ~~per~~ que no tingués la seva lesió
per guarida o millor dit ^{fills} que no el tingués
el metge a puntades de peu)

En ^{Jean} Pichet sempre veia una altra nega-
ra, que al seu veie l'exercia el front; se
l'havia imaginat segurament d'una forma
diferent molt més plaenta i al veure la rea-
litat, no s'havia volgut ^{rabut} adaptar a les circum-
stancies que s'imposen i per això tenia a la pen-
na com a la mateixa mort. I ^{apert} pacientment
seguí esperant a la valent infermera que ja
ja profetitzava aquella bella funció produida
irremissiblement entre les tenebres de la lluita).
Perquè si ha dir que la preguera de Paul, era

vertaderament un formidable tipus de dona,
 molt incertada per un minyó fort i corpulent
 com havia estat en Paul.avia un rostre
 molt correcte, ^{ambilit} ~~per un~~ color natural
^{de rosa}
~~vermellot~~ molt encisador ^{que} ~~per un~~ constantment
 el somriure ^{terros, suau, i tot el entorn;} ~~de~~ el mig d'unes por-
 filades parpelles han descobria dos mitjons als
 però amables, amb una mirada tant suau
 i plena de tendresa que efectivament eren en
 extrem agradable. D'una bellesa extraordinaria
 era el cabell, cuidadosament pentinat i que baixava
 en magnífica massa, fins al final mateix del
 cap i reposant graciosament entre coll i ombres.
 Finalment, com ja hem dit; el tipus era extraor-
 dinari i feia resaltar més la bellesa del rostre,
 amb aquell cos tot grassó, ~~de~~ en regular estatura
 i de perfecta línia.

- i Què el va perceure? - havia dit la in-
 fermera, abans d'entrar al despatx del director.

- Endavant - ^{per un} perquè ~~era~~ ^{grasso} meu però
 vege a dir el cap d'un paper que estava orde-
 nant.

La infermera entrà i tancà la porta darrera

sse, restant allí en espera que el director li dirigís quelcom. Aquest, seguint perfumadament la vista s'adonia que la visitant era la infermera arribada ahir tarda i seure estucar l'objecte de la visita que podia portar-la allí; li ^{preguntà} el mateix temps que deixava els seus pensaments; i recollia aquelles notes que estava inspeccionant.

-i Ah, és molt, Marie? seguei, seguei - can-
 temà amb el seu ^{Sembla} ternament lant.

La infermera
 proposava perquè veint. (ja sabia el nom)
 El director ^{preguntava} ^{cautivament} les mans de poder diagnosticar amb
 aquell bellis, ^{la seva} perfilant ^{els} bigotils ⁱ ^{la} ^{forma} ^{de} ^{la} ^{seua} peculiar perfumancia, ^{la} que li estava ^{be-}
 a la seva edat mitjana, ^{si} ^{li} semblava més ^{seca,}
 car la ^{seua} quasi calba testa ho representava; havent-li
 solament algun capritxós cabell que es negava a
 abandonar aquella "moldura" ^{cas} ^{se} ^{si} ^{tenques} ^{la}
 pretensió de proclamar-se'n rei. Tenia també, un
 ulls enfonçats i petits amb unes deformades celles
 de pell, naturalment, rof; el front arrugat; la
 barbeta un xic enfonçada amb un altre capítol
 rof colat al mig; un nas bastant sinuós

que deixava a entendre la possibilitat ^{que} en la
 seva joventut, hagués celebrat alguns catòstro-
 ficis març de bores i finalment una sort i
^{front} certif, completava les particularitats d'aquella
 cara que resultava encara molt simpàtica, però
 La principal ^{pari} característica seva era la perfu-
 riancia amb que sempre obrava.

- Vejam - diguei, recalcant la seva corpora-
 en posició incòmoda sobre el "sillo" i estirant els
 peus al fons de la taula: i Que se li ofereix?

Marie, impacient amb tanta preparació a-
 profita l'ocasió que li brindava per explicar-li el
 motiu principal i tot el d'efecte d'italianar temps:

- Dues minia a dir-li - comença - que
~~a feyer~~ ^{indignat} de la poca estada que porto aï, en veig
 obligada a marxar; no per cap motiu de gelosia
 ni res semblant, sinó el contrari: este cautele ^{agrada} de
 tota les atencions que se me ha dispensat; però una ^{resolució}
~~de~~ ^{aavor al front} particular m'obliga a deixar aquest
 blanc uniforme, ~~perque agrairia no me la fessin~~
~~dir~~ ^{coment} - acaba obaixant el cap, car se li comen-
 çaven a puntejar les parpelles.

El director quedà naturalment, sorprès

figura de la infermera per veure si retornava però a vegades la retorsiva rebut i marxava amb una mirada inspecional, temerós que no arribés tard al recurs:

- Eui dubta - sigui en Jean - que avui em pucdo veure llocor.

- i potser ^{avinent-lo} "respongue" en Paul, - però per hi parlar, ara ja està fet.

- Si; però, és que es va fuet tard - volia veure molícia Jean tot adreçant una significadora mirada al seu rellepe i a la foto.

- i Oh...! sap el que et dic? - ^{estava de velle Paul}

- i...?

- Doncs que si presents a la infermera ^{seguit} ~~el~~ l'oficial, és probable que n'arribes tard no et diguin res; ans al contrari, n'estarà content, perquè val a dir que es extraordinària ~~ment~~ ^{ment} aquesta noyora. I entre ell es signa ^{alguna intenció} "censura":

- i Ho tenia mal gust el pobre Paul?

- i Oh...! ja ho pensava per jo d'entre- ^{quan dirà que} garda a la protecció de l'oficialitat, però ~~2000~~ ²⁰⁰⁰ hi veig ^{hi est} la possibilitat ²⁰⁰⁰ que em sospicis veis: extraordinària però semblant fuput.

En Paul que no havia pretès fer
 atenció als paraules de que ~~era~~ acabava de dir
 ses Joan; al sentir intel·ligiblement els últims
 mots, ^{deposant} extraordinàriament el cap i preguntà
 aleshores al seu amic:

- i Com? i quee!... i quee diu; raris doble?

- i Oh! jo dic que potser ~~ella~~ deuen
 veure doble, si ell hi porta una visió tan ~~alta~~
~~de~~ ~~famula~~.

- Euf rai - ~~ja~~ capicist Paul - si ella
 et prenuta les accions, es segur que sabent que
 no es per negligència el ^{teu} retard, t'obsequien. I
 d'alors ^{intendiant} d'implir l'estancac que ja se li feia
 arripus, estigue temptat de marxar al front
 amb ell, però i la fèrvida? - i Ca!; no pot ésser
 es de que entre si; - jo resto aquí. ^{no pugi} A pre fer
 per dejunar l'estancac amb els elements de l'ho-
 pital, jairebé tots espicils que tancar front.

- Ara surt - exclamà en Joan content, veient
 que sortia de la porta on havia entrat la infer-
 miera i veia en direcció a ell.

Paul la mirà amb recança i no pronuncià
 paraula.

Marie sortia rotzeta de l'escament
 que li havia fet el director, començant després
 d'ella obrava als impulsos del seu cor com un
 taderament i no a un afany de gritejar
 amb ell combatent, com s'havia imaginat
 al primer ~~moment~~ ^{moment} el bon ~~moment~~ ^{moment}; però
 després s'adonia que s'havia equivocat
 completament i que aquella forma d'uni-
 on amb la natura a la lluita en primer motiu
 per l'instint vegetatiu que la dominava i en
 regar per conservar-se la seva vida ja
 eclipsada eternament, no li importava
 el morir, ^{car pel} ~~però~~ ~~per~~ consell d'ella, i el seu
 Paul necessitava ésser realitzar una empresa
 pròpia.

Volia la distància que separava de la porta
 on havia rotzeta fins on es trobaven Paul
 i Jean, arribant davant d'ell digne
 amb aire resolutiu:

- Bé, doncs amic; quant ~~al~~ ^{al} ~~veure~~ ^{veure}, podria
 Jean comprendre la intenció i intenció
 d'ella: - Jean ~~comprende~~
 - Amic Jean, doncs
 marxar.

- Ora mateix, senyoreta - exclamà
 en Jean tot ~~avancant~~ ^{caminant}. I tots tres
 s'adreçaren en direcció a la porta de sortida.
 Abans d'arribar-hi una altra infermera
 sortí al pas amb un parcel·la de roba a
 la mà i entregant-lo a la seva companya
 contint ^{finx a la porta} sense aturar-se a podria veure Marie.

Est passant prop del llet número 36,
 en Jean adreçà una clau i companyia un
 ruda a en ^{Jeanne} ~~Marie~~ que encara estava ^{collit} ~~en aquell~~
~~est~~ en referència també el ser precedia la
 mort, impero, ^{malgrat el seu perillisme i} per que ^{sup} les cullot més ences
 li resuscitava a en Raül.

- Vella senyoreta, que en ^{Jeanne} ~~Marie~~ estigui bé;
 Tu pots caminar i ~~pot~~ vigilar-lo, procurant
 que sigui tractat com requereix.

- ¡Ben! - exclamà sorpresa Marie al veu-
 rent d'arribar el trauc del quatre grans
 que manevaren per ^{salvar} arribar a la porta exterior -
 ¿No veu? - s'adreçà a ell mateix.

- No... - feu aquest - i li mostrà el
 braç embastat - Eixe d' saber se guarir així;
 llavors li - ^{tenia Raül} ~~amb~~ resolguet a us marcor.

Marie trobà ^{normal} el maten de Raül. ^{era} ~~estava~~ ferit, ^{però} ~~estava~~ ^{millor}

natural que ^{no vinguis} ~~Grande~~ ^{10^{era}} es queda un xic decepcionada el
 dia aquesta resposta i pensant que havia de
 marxar amb la sola companyia d'un home,
 cosa que semblava un xic violent, ni's desbista
 seguidament aquesta idea perquè no ^{re} volia
 en Jean, ^{1^{er}} la conforma el pensament de que el
 seu company semblava un perfecte cavalier
 i per tant es convenia a la seva
 costat.

Rochet tot encisat amb el Douneau
 li repete encara una altra vegada el seu desig af-
 fecte a un ~~home~~ ^{home} Ananais.

La infermera que havia portat el ganell
 digué, per veure d' aclarir aquell enigma:

- Però es pot saber en vas Marie, que
 me' has encarrapat i arreple' la roba? Aquesta
^{esport} l' albidada, compriment que era llarg d' ex-
 plicar li digué tot abraçant-la tendrament:

- Ja t'ho explicarà aquest company que
 es queda, acuga; ho sap com jo i ara porto
 preta. ^{esport} La besà amb un petó a cada polza
 i entrany la via de Paul, li indicà que ex-
 pliqués el motiu de la ^{seua} marxa a ~~la~~ ^{la} ~~seua~~ ^{l'} esport.

que l'oficial era de una afable i bondadosa,
 doncs els seus ulls deuen haver-se un caràcter
 enérgic però també molt suau en l'obra.

- Bon tinent - ^{vegi} en Rochet, quadrant-se
~~amb~~ ^{en} plaer per la entrega de la
 custodia d'aquesta recaptada que ha vingut
 amb ^{mi} de l'hospital, quines coses li podrà
 explicar ella millor que jo.

- Perfectament - feu l'oficial a la vi-
 gada que també coneixia el valent ^{per} ^{vegi}
 científic i molt dirà, recaptada?

En Rochet sense pensar-se per al l'udit
 amb els mots que l'oficial havia ^{de} ^{promissat} "prenguin
 científic" ~~i de com que enderminada una altra ef-~~
 cosa trista es tornà a quadrar i gaudint es
 retirà, car ja en tenir ^{miguel} ^{de} ^{tristesa} i ga-
 bia ^{també} massa la trista realitat per tornar-ho a
 explicar quan Marie ho expliqués al tinent.

^{en un moment a fora,}
 I s'adreça a cercar els estris per dir que
 s'anava reportant. Mes no havia tret just
 sortit a la trinxera quan una multitud enorme
 de soldats l'aborda preguntant-li si en
 havia tret aquella mica tan ~~bonica~~
 ferrosa.

- i de l'hospital! - diquei ^{després d'infants prompts} pensament Jean.

- i? que hi ve a fer aquí? - ^o digues so-
lament un.

- Motiu de veujansa - exclamà l'osti-
guyat Jean, car li interessava més el símil
que no específic interviu. ^{per} ~~per~~ ^{malhor} ~~malhor~~ ^{però} ~~però~~ ^{calaria} ~~calaria ^{encara:}
- Ja us ho explicarà ella; vol veujar el
meu francès.~~

- i? qui era el meu francès? - tornà a
interromper el motiu anterior.

- i Paul Frantoi! - respangué tritament
i a respug.

- i sobra veia! - ^{va} ~~va~~ ^{movimentar} ~~movimentar ^{amb respecte}
amb compassió, car sabia que era mort ja i
veia ho declarava el motiu de veujansa.~~

Ets quedarien un moment cinguts i
tristats fins que una mansueta de soldat
resmarit i arrogat
fent-se pas entre el rotlle li diquei a Jean:

- Dues t'empuro que no tens mal punt
aquest camarada...

- Ja lo veie - afirmà un altre -; jo
no havia vist mai una feioritat com aquesta.

- i Que has de veure tí!; si no t'ho n'has

vint mai cap de dama - li replica amb
to de tenir un company portant jove
encara, segurament voluntari i amb aire
d'habitació de ciutat.

^{el front per la resposta agraïada}
^{rebatent} ~~El~~ ^{El} breta que era una pagant breta
i un present, se'l mirà amb un cop
i amb un somriure content:

- Se veja; no et respon perquè ~~estàs~~
 estàs encara una criatura, o si no, estàs veuen
 les cares.

- És difícil veure'ns-se-les - encara encara
 l'altre - i perquè aquí no hi ha ni rastre
 d'espills.

^{reaperat}
 El breta ~~interrogat~~ ^{interrogat} per la goadia d'aquell
 instant anava a desbarregar-li cap de peny,
 si oportunament no li hagués agafat amb un braç
 petit agafant-li segurament el braç un
 gegant ^{nominal} ~~nominal~~ que tot ho tenia i
 respectava ^{el qual en obtenir l'instint d'agressió, s'havia} digna en una manera pacífica
 i autoritativa: - El qui desbarregui un cap de
 peny per dir coses a un altre, tindrà que
 barrejar-se amb mi.

Bon d'instants ambells, tots encara veuen
 davant la presència ^{de} Jacques quasi

que
continua encara amb nos to de carn
i rostre: - Es pot parlar, simular, però entre
camarades mai arribar-n a les mans.

Aquest extraordinari nomand d'ex-
traordinàries proporcions físiques, no semblava
pas el primer moment un tipus simpàtic;
la seva corpulència i elevada estatura sem-
panyat també d'un rostre no poc aban-
orit, el feien al moment ferotge, però sota
d'aquella viragositat feroça, ocultava un
cor noble i bondadós i una ànima con-
passiva i caballerosa.

Fot el compromís el respectaven amb
veneració i representava la glòria de la
compagnia, car era l'únic en ella que
lluitava des del començament de la guerra i
jornada
a ~~grans~~ ^{el} ~~de~~ ^{el} poc temps que aquesta es des-
envellava, ~~se~~ podia ^{quasi} considerar-se veterà.

Portava ja una profunda cicatriu al millor
membre de l'omíplot dret, que li feien en
el tercer dia de la invasió alemanya. El
dovint explicava a requeriment d'alguns com:
la ~~invasió~~ ^{la invasió} de la
107 ~~invasió~~ ^{la invasió} de alguns francesos que vingueren

a terra el moment que els seus senyors imman-
jeren i violaren el territori belga.

Resultava obvi, el moment, com un
~~cap de capell~~ d'aquella unió de defensors i
mentres no el ferien en un combat, tot a-
guantaven el foc comú, i guardant l'optimis-
me, ^{entre ells} però no ~~per~~ ^{desistien} l'heresia de se-
tirar alguna vegada per ~~alguna~~ ^{alguna} lesió, des-
moralitzava completament l'ànim dels
~~seus~~ companys

Primer ^{el} era un cèlebre portador de noves;
seu poder saber mai com s'ho arreglava
sempre portava notícies de la marxa de la lluita
de ~~tot~~ ^{tot el} llarg del front i instantàniament per
tot ~~el~~ país sempre simultàniament desagradable
per al poble esforçat, cor l'increuar cada
vegada i acostava més al seu objectiu; cada
vegada era més el territori francès que ~~podria~~
jamés en poder dels anglesos i cada vegada
era menys ~~el~~ territori la distància que
operava de París.

~~Però a causa d'una mala sortava escurçada.~~
~~recat: i lo esperen no ho han tornat~~

Baron Kaise

~~20 París.~~

Poc li manava a en Jean per avisar-
li el torn ~~del~~ ^{al} nauxo, quan inesperadament
es presentà l'ordenansa del tinent per comuni-
car ~~a en~~ ^{si} ~~Roquet~~ que l'oficial el requeria.

Pou se imaginava s'avia el lloc, prompte
a servir-lo, i regui a l'enviat fins en
entans el tinent. El 'entrar saluda' amb
el rigor acostumat i ~~permanència~~ ^{de sempre} en
espera l'ordre.

- Veniu ^{amic} Roquet - li digue amb bonhomia
veieu ^{aci} ~~de~~ ~~no~~ i en companyia a
dinar, car no he cregut correcte per ho amb
la sola companyia de Marie i ~~que~~ ^{no} ~~se~~ ~~si~~ ~~ho~~ ~~sap~~ ~~verte~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~un~~ ~~gran~~ ~~terci~~
apuert jove - ~~encabaria~~ ~~tot~~ ~~passant~~ ~~amic~~
ment la via per ~~retorn~~ ^{per} ~~els~~ ~~espatlles~~ ~~de~~ ~~en~~ ~~Jean~~
i adreçant-se a Marie. ^{aport} ~~Quanta~~ ~~raurequi~~
contanta i contestà afirmativament. ^{aport} ~~Jean~~
també ~~reconegué~~ i va perdre veient en
la ~~donna~~ ~~dirigit~~ l'oficial.

- Li tinc proposades una recompensa - con-
tinà tot rient el tinent - perquè el puc fer

shir bé el mercer així i molt més.

- Fixes una genta d'amicalle ^{conegut} ~~estor~~, sans
fuda, i reveritat - digue' Joanic - i' pot que
fa ~~experiencia~~ ^a ~~sob~~ mi, n'entia completament
apraida i orgulloza que el pobre Paul, tingries
un amic que embaderament si' qu'el seu amic, ^{prix}
somp mi ~~de~~ ^{de} ~~demostrat~~ ^{perfecte} ~~iron~~ ^{perfecte} ~~caucler~~
i un sincer caucler.

- Ho, bé - exclamà Jean gocciosament -
dixeu com es qu'eta s'versa, car del centre
seu t'uaire ~~pretencios~~ ^{de} ~~Lacabà~~ ^{de} ~~questa~~ ^{de} ~~fron~~
somp un amic i' altie post es reanstat que
fou nire ^{de bon grat} ~~recordament~~ ~~el~~ ~~seu~~ ~~company~~.

Però tant el d'amic ~~soldat~~ ^{de} ~~també~~ ^{de} ~~meysen~~
tob i' aprofitaven aquell moment d'oborjo general
per refer un ric l'esperit descaigut, car la
nueva manera de viure amb tanta tranquil·li-
tat era prendre's la guerra com realment é,
cuiperi n'us deixos ~~paros~~ ~~desapercabut~~ ~~tampoc~~
en moment de ^{lleure} ~~tenir~~ ~~expansio~~ ^{el} ~~la~~ ~~qual~~ ~~a~~ ~~ben~~
tament ~~de~~ ^{se'l} ~~la~~ ~~necessitava~~ ^{apert}. Un pensament
tenien gairebé tob el soldat en general ~~du-~~
rant el trausurs d'aquell dinor, i' aquest era

la singularitat d'aquella infermera al front, tots repetidament evocaven l'escena d'arribada i després constataren generalment que una dona tan formosa com negativa es perdria ben prompte en aquelles paratges en no hi havia via un pauc de terra ^{femina} regular que pogués assegurar aquella preciosa vida. Al front tot era marçible, llur sol era com la lava d'un volcà o com terres fentoreses que ni tant sols aguantaven el cos fràgil d'un home.

Quida que anaven acabant de dinar, gairebé seguidament bufollaven en llurs butxaques en recerca d'una cigareta que amb restes de plaer mecànica i aspiraven el fum amb una succió. Aquell dia però, no es promoció la gatzara costumada després de dinar, ni qui no veia res i en canvi tot aspirant el gust del tabac, volava el pensament en unística cancordansa amb qualsevol cosa. Per altra part, tampoc l'oficial havia pogut convèncer a Marie, després que aquesta li hoagués explicat el motiu de la seva mi-

quada al front, quin sobornament com ja se
sap era el ~~capità~~ de reunions que portava
sencils coses una ~~flauta~~ flauta dins del pit
per l'home que no havia pogut cuidar adeu-
deu de morir i que ja ^{era} permanentment, ella, es
disposava a ^{millorar} ~~dir~~ per aquella toca que el pobre
Paul no pogué rebre.

Després del discurs felicitudinament l'oficial,
Marie, el Jean i l'oficial, aquest últim tren-
cànt la conversa que fins ara havia estat am-
na i bonic depre, per enfocar-la vers la
resolució definitiva de custodiar aquella in-
mortalitat i allunyar-la del perill que de no resistir
del seu camp, constantment l'abandonaria. El
s'afegí a fer l'últim esforç en aquest sentit, i hi
havia una gran probabilitat d'èxit:

- Jo no veia - comença - que portés cap
de sortir a les línies del foc per cap motiu. Però
m'encarregaré jo permanentment, de la ~~meua~~ reunions
de Paul, el qual era ~~per~~ un dels millors com-
batents d'aquesta companyia, ^{l'oficial} ~~afegí~~ ~~per~~ per
temps que portava de lleïta, havia demostrat
una sang freda i una valentia admirable,

per aquesta raó no es pot fer veure, ja
n'ha una vida que us es del fruit i no
ho puc admetre ni permetre.

- Consaireu impitit el meu consell i li
demano també, em deixi estar jo l'ema-
negada d'aquesta missió; em pertoca aquí
- digue' quan implorant - he vingut ací
per lluitar a la trinxera com un comba-
tant qualsevol; no m'interessa la vida
i solament el meu desig es persuadir ací
fins que mori o s'acabi aquesta odiosa
conflagració.

Juan me' convenent ja de la impossibilitat
de fer la desistir es limita a intervenir breu-
ment: ~~en~~

- Per la meua part, jo ja he fet tot el
possible per convèncer-la, però es inútil; ella
ja té la seva resolució i no hi ha ningú
de líl trinquí.

- Si doncs - feu també convenent el
tinent - i foreu el possible per salvar-li sem-
pre el màxim perill, me' porta.

- Agrai'le'ffina - digue' me' amb alguna

que amb paraules - però si suplico que no
fagi ni un pas per mi; la meua vida ja
no existeix; espiritualmente ja es morta, ja
es on l'altra l'esperança en la pau eterna.

El tinent ~~incurant~~ ^{admirat} de la
fermeza de caràcter de la infermera jurà en-
tre ell: i felicitat el qui es estimat per una
dona així! ~~com el la guerra que perd~~
~~deu anys~~ ^{regunté} i indignat adreçà una
mirada ferotge vers l'excuse i vers la
guerra que havia deteriorat aquella felicitat.

V

Una ferida tosuda.

Com li havia encarrerat Maria a en
Paul, aquest ~~no havia~~ aquella mateixa tar-
de ~~havia~~ explicat detalladament tot el
que ja sabem a la ^{partida a la guerra sense moment de llarg} ~~banca~~ ^{amiga} ~~compagnia~~
~~Paul~~. Oblidant la meua curació se mudat
havia sortit a l'exterior de l'edifici a passejar,
i quan la infermera caudiller dit ~~per~~ Jose-
phine que així es deia, el reguereix per que li ex-

V

PREVENCIÓ FRANCASSADA.

^{sempre procurava} Paül, com de costum, ~~cada dia era~~
^{en} l'últim d'entrada del laboratori ^{la visita} ~~de la visita~~,
~~per no engegaria novint~~ a l'efecte d'evitar
 l'espectacle d'una sortida violenta, molt
 possible per cert si algun dia al doctor li
 pujava la mosca al nas, tip ^{ja} d'apuntar
 aquell nec de prevenció innecessària. Perquè
 sempre podia ésser el primer de girar vint
 entre els ferits que podien canviar, però com
 que voluntàriament no tenia ref, li era relativament
 senzill el traslladar-se al despatx del laboratori
 facultatiu. Empero, preferia passar sempre l'ed-
 tuat per la causa de que "algun dia no es en-
 portés a puntades de peu, i evitar amb aquesta
 vida preventiva un exàndol no gens hono-
 rific.

Hauré dit que hauré preguntat ^{una} mal per
 dos, però aquesta dita en ell podia resultar-
 li (si tot) la sortida be' que volia per tant, ja
 que des de la seva entrada al front, estava con-

timentament en prementina.

Difficilment veia sub alacris l'entrada i sortida dels visitants que anaven a practicar alguna cura en l'interior del despatx medic i esperava quan no hi anava ningú més per aprofitar. Po ell i entrar a ~~practicar~~ a guarir-se la una femla.

El facultatiu a l'embarcació s'ho preocupava a brama, i passant-li qualche liquid d'efecte curatiu a ~~menys~~ la petita ranada que solament havia obert la primera pell i s'anava recant lentament. ~~El doctor~~ tot melancios amb irònic raonament li tonava a tapar i l'occuridava cordialment. Aquesta amabilitat en Paul l'agraïa, ~~si be~~ ^{si be} la considerava un nic massa efectiva i tenia que algun ~~sea~~ ^{fiery} s'esperar i. Deu li'n traquia solament d'aquella sangreta que veia. Per aquest motiu tremolava cada ~~dia~~ ^{vegada} que entrava a la visita, ~~si be~~ ^{si be} se'n feia polia segun via que ell considerava importei, ja ni per excels de visitants o perquè el metge li havia semblat etc. de mal humor.

Namunt abans d'entrar tremolava com

una fulla ^{d'arbre} i cinc rajues en el que portava el
 braç penjant sobre un moçador el qual estava
 lligat per ambdues puntes i s'omplia pel coll,
 segurament que aquest també se'l prouia tre-
 molat, ~~per~~ sempre present, per disminuir
 la meua agitació no estava mai ongut a fi
 de disminuir meix la torbació que tenia,
 no trobant temps el meu braç lliure de
 les betracs, ^{el qual també} també tot disminuint ~~de~~ la meua tranquil·litat.

Indubtal que ignorés el que portava
 tapat dintre d'aquell embucament, indubta-
 lment era fàcil creure l'existència d'una
 gran febre, però el doctor que sabia la
 veritat, feix havia arribat a pensar que la
 guerra no hagués trastolats aquell ^{correr} ~~correr~~ que
 defenia únicament la necessitat d'una cura
 que no tenia la més mínima importància, ^{apart} ~~apart~~
 després ~~tant~~ el cas extraordinari que al cregut
 pacient era un estudiant de medicina i mes
 dubte nublava que havia de tenir una no-
 ció més verídica del seu cas, ^{com} ~~com~~ i responí ell havia
 de fer el seu curs per evitar possibles complicacions,
 Si per un incident tan insignificant, neces-

No. 70
1910

ritava tot aquell requitzell de mides preventives,
ja es podia preparar el malalt que un cop
estava complet, paperes de ^{quarantena} ~~quarantena~~, car li ^{havia}
~~gastava~~ feia deixar a l'apotecari una fortuna
tot per la compra, d'antiseptics, desinfectants,
injeccions, pilloles per a qui, pastilles per
alla etc. etc.

La realitat ^{però} no era altra que el pe-
nall de tornar al front tan aviat, ^{la} rotament
feia vuit dies que n'havia sortit i li ven-
blava que encara per avor bé havia d'estar.
Si se'n va vuit dies ^{per retornar} ~~per~~ amb tantes
condicions ^{espart}. Com ja hem dit, tot això era fill
de la seva adversitat pel front que sentia des-
de que el va veure i li semblava petites fe-
rives, petites malalties respecte a ell, no
eren altra cosa ~~sinó~~ que l'esperança de tant
rotament ^{espart} ~~per~~. Una mostra bé potent
de que per una part veia que no tenia ^{res} era
el temor amb ^{que} entrava a la unitat ^{mèdica}, suggerint
la possibilitat d'intercommuniar per la part
mergionament amb el feu i en la part tan
sembla que acostumar a usar per avor.

En girar-se instantàniament, veié amb estupeor
 que tornava a enver ell aquell jovent que
 ell ja creia novament el front, ^{l'armia} però
~~bramant~~ ràpidament d'expressió, aparentant
 un posat de banfornia com si no era
 el nen, i tornant-se-ho a pendre a breu
 li preguntà amicalment:

- i Duce... com va la ferida, miyo?

- i sembla que està un xic millor Dr! -
 contenta brumel Raül, si bé una mica més
 enveruat ja.

- Doncs a veure - feu ^{desidit} professionalment
 el metge tot reglant-se la nova perilla. I
 agafant una tisora començà a treure tot a
 quellos caparat que oprimia. ^{For} Placament després
 quedà al descobert el braç; el doctor ^{veia}
 hàsperta mirada exagerada que la ferida
 era completament seca. ^{no pogué veure per uns temps la seva} i veient que aquell
 coscor d'insolent q' barbava d'ell, llençà
 les tisores violentament i amb una veu de
 tro tot evolucionant la nova fina perilla
 bramant remuntant-li la porta:

- Marxi equívocament d'ací; no vull

d'Inverni se desempallegat d'aquell suspensió que tot
corrent accionava ~~agilment~~ ^{perit} el braç ~~per~~ ^{perit} ~~seria~~ ^{perit}
~~et~~ ^{perit} ~~igual~~ que l'altre, ^{simulant} ~~reconegiant~~ que amb ~~la~~ ^{amb} ~~un~~ ^{un} ~~estat~~ ^{estat} ~~un~~ ^{un} ~~estat~~ ^{estat}

Quan ja estava ~~per~~ a una distància
respetable de l'hospital, es deturà causat i tot
cincant. se ho va voler ~~reanunciar~~ ^{reanunciar} ~~tot~~
~~enfocant~~ la marxa amb una lentitud:
^{aport} ~~l'usu~~ de metge; un volia ~~instar~~ el
~~medicament~~. ja en figurava jo que tanta
ambilitat ~~reanuncia~~. ^{aport} ~~una~~ ^{una} ~~la~~ ^{la} ~~marxa~~
una intel·ligible ~~ment~~ ^{ment} ~~rebuera~~ ^{rebuera} ~~tot~~ ^{tot} ~~abans~~
se la ~~cança~~ ^{cança} ~~del~~ ^{del} ~~la~~ ^{la} ~~guerra~~ ^{guerra} ~~per~~ ^{per} ~~cobrir~~ ^{cobrir} ~~el~~
braç fins ~~llavors~~ m.

- ja he dit ~~abans~~ - exclamava ^{d'indignació} ~~el~~ ^{el} ~~des~~ ^{des} ~~del~~ ^{del} ~~des~~ ^{des}
^{del} ~~des~~ ^{des} ~~des~~ ^{des} ~~des~~ ^{des} ~~des~~ ^{des} ~~des~~ ^{des} ~~des~~ ^{des}
tractar-me ~~del~~ ^{del} ~~un~~ ^{un} ~~del~~ ^{del} ~~del~~ ^{del} ~~del~~ ^{del} ~~del~~ ^{del}
can ~~des~~ ^{des} ~~des~~ ^{des} ~~des~~ ^{des} ~~des~~ ^{des} ~~des~~ ^{des} ~~des~~ ^{des} ~~des~~ ^{des}
mardint. se en ~~instar~~ ^{instar}: ~~Qui~~ ^{qui} ~~el~~ ^{el} ~~frat~~ ^{frat} ~~et~~ ^{et} ~~res~~ ^{res}
~~diria~~ ^{diria} ~~veure~~ ^{veure}, ~~perill~~ ^{perill} ~~ent~~ ^{ent} ~~no~~ ^{no} ~~tindrà~~ ^{tindrà} ~~la~~ ^{la} ~~voluntat~~ ^{voluntat}
que ~~tant~~.

Quan ~~arribà~~ ^{arribà} a la trinxera ~~Paul~~ ^{Paul} ~~cousat~~ ^{cousat}, ~~aguant~~ ^{aguant}
can ~~degat~~ ^{degat} ~~completament~~ ^{completament} ~~per~~ ^{per} ~~fer~~ ^{fer} ~~el~~ ^{el} ~~seu~~ ^{seu} ~~sort~~ ^{sort}, ~~car~~ ^{car}

li feixien una sruja de preguntes:

- i que Raoul; comiatà a l' Hospital? -
preguntava un.

- i Uf donem bon menjar allà? - deia un
altre ^{que em un zepell i} ^{caupir-se} que feia cara de ~~vejar~~ ^{el bonel del plat} ^{si aquest es l'oposicion dret}
- i Kanai amic!...; quines preciositats hi ha
a l' Hospital, i referiat ^{metamasa un terren} a Meavre, naturalment.

Ell ~~el~~ entre monxada i monxada, feia
certs gestos espirituats o vice-versa per no
interromprie la seva menja i feu i tot, alguna
vegada articulava ^{dos tres} ~~algunes~~ ^{notes rapis} ~~paraula~~ ^{paraula},
referint ~~se~~ ^{se} rapidament la seva tassa reparadora.

- i Que us deixaven fumar en allà? - pre-
guntava ~~el~~ ^{de} ~~non~~ ^{un} ~~curios~~.

Raoul perant ~~se~~ ^{obstantment} es digue inte-
riorment... No... ^{apart} ~~el~~ ^{el} tornia a prosseguir la seva
interrompuda menja.

Els companys finalitzaven per dinar.
lo menjar a punt reuse estovar, car encara
que no ignoraven el seu caràcter gorbairc
no vequeren que la seva feina era, extenent
sunt la liquidació dels que vertava en el plat.

Al finalitzar de dinar, i acatà a ell

en Jean amb la seguretat de nous a tel, car
quan Raoul tenia l'estómac ple, burlava
~~truyit d~~
d'ap, que per cert si sense l'ajuda d'algunes
aquella comorra era indubtablement fonda.

- Enolta Raoul... comença Jean -
clan va en ~~thom~~ francis?

- Partant bé. #

- i Crey tu que el salvarà?

- Fine la completa confiança que si, però
li fa un metje molt rabi, però també molt
gentil, perquè l'envia a buscar alguns d'fura
~~aput~~
(No cal dir que es referia al doctor - perilla
del camelloni de l'hospital.)

- Equidament observava una ingratia i
en franca, i col·lectiva comunitat i si referien
varies que ell, certament de refusa de educació;
refusa gloriament aquella prova de germanor
i d'admira^o per l'acceptació de jaia.

- i Jean! - ~~dit~~ Raoul - I una fa per
ai Marie.

- i Fabra veia! - un pauc compa
rívament - ^{estant} Es un es ple d'obsequi i
de bondat; una bona model: un fa de infer.

mora, de cuinora, d'auge i fins de solat.

- Eau formosa que és ^{al galga} ~~qualcosa~~ ^{que} cada dia la
material - ~~de~~ tristement Raül.

- Jo ja li he pregat unilars de vegades
que no sortís a les files, però es torçada i senti-
una lluitent. ⁹ Oh... i no veig; té una pun-
teria admirable; ⁹ Quí, si vegeu quan un
constant el ferides; no hi ha millor infermera:
sap fer cada vendatge que cura i ^{deriva} ~~deriva~~
les ferides amb una ~~certa~~ ^{certa} civilitat encerta,
evitant així que molts camarades que abans
s'el ^{li} ~~li~~ infeccions la ferida abans d'arribar
al hospital, ara hi van lliures de tot con-
tacte bacteriològic. ^{perills} Aquí la volen tota com
una persona i a gust pràcticament les nostres
vidas en perill per salvar la seva, encara
que ella no senti mai del perill, afrontant
a cada moment amb la mateixa mort.

- Breu-me Jean - digue Raül - m-
cantat de les magnífiques qualitats de Marie-
^{quan} ~~Quan~~ es vaig veure en l'hospital, ja em
sembla una bona persona i ^{un} ~~un~~ formosa, i
et participant que cada dia m'agrada més.

- Doncs des l'auer de dirte - allan ^{Paul} ~~Paul~~ ^{jean} ~~jean~~ -
 que en puentio d'auors no hi ha res a fer,
 per que aci hi ha hagut algun don joan
^{modern}
 que s'abreuit a declarar-se li i en canvi
~~modern~~
 ella ha regnat tristement i resoluda en can-
 seguint res més que promoure un aixecament
 col·lectiu de profund respecte per ella ^{corripiu} ~~corripiu~~;

De resquons el motiu de la seva vinguda a les
 trinxeres. Emut així; aquí està respectada en
 el gran màxim per soldats i oficials, resultant
 la seva vida poc menys que sagrada i inviolable.
^{apara}
 Comt'he dit, resulta d'auç una germana de tot,
^{però}
 res més que una germana.

- De; ^{antípala} ~~per~~ convenent i resolt a estimar-la
 com a germana - si algun dia les veis camin-
 sin, potser veia més fàcil.

- Home, això ja es altra cosa, per que
 si no mor en aquests paratges, qui sap
 si algun dia tindrà un altre pensament -
^{dignat} ^{finalment}
~~espera~~ ^{espera} ~~en~~ ^{en} ~~joan~~

- Com que ella regant tinc entès, si
~~de~~ de París, a mi em pot ésser fàcil
 veure-la en aquesta capital, quan torni a

error-hi. ^{parlant} Sincerament t'ho dic Jean; no
 em desplauria gens tenir la per esposa.

- I jo s'esperava que no tingués unal gust; és
 una dona excel·lent. No sou ^{pas} pas els tautons
 que han tingut la sort d'esser enviats a l'altre hemi-
 en unanys d'ella; la meua puntarica amentatja
 a molts de nosaltres; és a dir que ~~per~~ amb
 justesa se li pot ^{otorgar} ~~donar~~ el popular títol de "on
 posa l'ull, posa la bola."

Pracul es sentia satisfet de que l'ímia veia
 que ell havia jurat serigament, fos tan admiranda,
 de, per que val a dir que era un galant
 que per cada exit que obtenia en les seues con-
 quetes amoroses havia de reportar deu fracassos,
 car amb ^{quebrant veia} ~~tant~~ es veia amb cor per entaular
 una relació amorosa, emperò tampoc no era
 pogues les desilusions que l'acabaven. Ah! i ho
 premia a part del seu caràcter que sempre no era
 era tan variable com una braxiola.

Incontables eren les vegades que un dels
 seus quals amorosos li feia la vida d'una via
 fecundina estampada ^{per} el seu rostre, gairebé om-
 pre per intrús. Tan incontables eren que ni unany

de conviçent

se'n recordava, ~~de~~ en Jean oviu l' Franca
solist d'un altre rotund franc, encara que
reperament aquest no havia rotat en forma
violenta i en consciencia el seu rostre haqies
mantingut en completa quietut igudament
que el naf formidable que exhibia.

Jean i Paul, continuaven sutz agitats
en un vesí parlant bastant animadament,
^{Henrieta} però ~~Henrieta~~ que transcorria el temps, haun
notava en cert nerviosisme ~~per~~ ^{per} entre
els defensors que feia arguïr ~~per~~ ^{alguna} ~~cosa~~
stac ~~corrent~~ ^{ordinari} ~~de~~ ^{mes} ~~de~~ ^{Joan} observava be i apre-
ciava que tenia puebleu més de corrent,
reublaos extraordinaris, car l'agitació requant
era certament impopular.

-Bun reubla - digué en Jean - que hi hauria
marar.

-Bon!... que dius - demana a pressada-
ment Paul, com si no hagués entès res.

- Oh... res - ^{per} ~~per~~ ^{què} naturalment Jean - me
ric més de unira per acabar el dia.

Ja en tingué prou entre el sabia i el que
estava veient perque comprengué que després

d'unef horra de deparat es tocava a preparar un
altre combat, indubtablement terrible, ima-
ginant-se ja escenes semblants a las que havia
viscut els primers dies de la seva entrada al front.

Per la ~~seua~~ ^{la} imaginació passava, rebent multi-
tud de mirades la gran figura de Maria, ^{es} la
qual en tenia unef noticia que ~~afectava~~ ^{afectava} el seu
gran valor, cosa que ell per cert no tenia i la
seua admiració per aquella extraordinaria obra
creixia contínuament, contínuament ~~estant~~ ^{estant}
~~com~~ ^{com} els ja morts ~~en~~ ^{en} solars treballant a
través dels desbarats camps de batalla, revolats
per la metralla com si fos simple palla i
formant profundes solcs infernals de terra impura
i pantegada, mentre que si fos morts, semblant de
impossible que aquella forosa ussia pogues resistir
aquella ^{una} ~~misèria~~ ^{ta} ~~esfereidora~~.

Poca estona després l'enemic ocupava el
poc, rebent així-se la formidable ~~capta~~ ^{capta} ~~de~~
tació d'un obús a poc passos de la trinxera. L'ex-
plotió atia una considerable quantitat de terra que
caigué ~~en~~ ^{en} ~~el~~ ^{en} ~~desparat~~ ^{desparat} ~~com~~ ^{com} altres ^{que les ordinaries} ~~consequencies~~, ~~car~~
l'obús ^{el projectil} no havia encertat el tret i s'havia estrellat

poc metres més endà de la línia del foc. Aquest
 irrompiment prova de manifestar la imminència d'un
 nou combat, truncant totes les esperances dels qui
 esperaven passar ^{el} ~~en~~ dia tranquil. Però el front
 del qual parlava el ~~comandant~~ ~~del~~ radicalisme
 com inesperadament, tirant per terra sempre els
 plans del seu general d'opió.

Fronte però tot-hora estava a punt per
 repel·lir l'agressió havent preparat les dues imi-
 ques antitalladors que s'improven en aquell sector,
 un parell de canons de baix calibre i una unió
 de fusells que caracteraven tots els defensors,
 disposats a contraatacar l'insubornable ~~de~~
~~agressió~~ ^{patró} ~~patró~~
 Deplorablement hom treu el foc enviant un
 parell de "shrapnell" molt ben adreçats en-
 vers la línia alemanya i ~~de~~ ^{de} instantàniament
 una descarrega completa d'acer que caigueren
 com una pluja sobre els tectaus; ^{freqüents}
 amb arrosaments de més ^{potència} ~~calibre~~ ^{calibre} contestaven a
 a la replica francesa enviant alguns fantá-
 tics ^{que} per si per desfort en venia algun de ben
 adreçat canovaria una canovaria.

Tots moments després d'irrompement el foc

un Jean combatent que Marie també tenia
 ha aïllar confosa entre els combatents amb
 l'uniforme ^{gules} ~~esblat~~ ^{adelle}, empunyant una fletxa fura
 que desarmava contínuament. En un moment
 de calma en Jean es trellada en lleitana ^{la infirma} ~~Marie~~
 i agafant-la per un braç la condueix ^a ~~en un~~ lloc
 més segur tot dient-li: - Tuedis aci Marie
 reagi-nu ^{entre} ~~dentre~~ la trinxera. La meua vida corre
 en gran perill i la necessito.

- Jo Jean - es revista ella, esforçant-se
 per alliberar-n del fort braç que l'oprimia; -
 deixem combatre, verté ja sap la meua resolució
 null lluitor - replica

- Compuerui però Marie que avui se
 li acabarà la vida si continua igual, veia fe-
 rotge el combat d'aquí, perquè es veu ja al
 començament.

No és igual Jean si en un instant ^{apart} ~~algun~~
 morirà instant, este decidida. ^{reunien} ~~se~~ alliberant
 se del braç del seu interloquitor, empunya una
 meua el fletxa, ^{nombrant per nom al seu} ~~se~~ ^{apart} ~~se~~ Jean tam-
 bé decubut ^{amb gran recança pel perill de} ~~se~~ ^{per Marie} ~~se~~
 compte que havia dit una profecia veia, però

que en el transcurso de la jornada entendiendria na-
lital.

O l'atac atenuat, els francesos combatien
poblement ^{tàctica}
debilitant, degut a una mala ^{després del}
l'oficial que els manava ^{el qual} ~~per~~ esperava molt de
l'eficiencia d'aquell parell d'auxiliadors, fins
llavors inactives.

Rasol per tots havia disparat; era allí
perquè si hauria dit o riu encara costumaria
inimicil en el use se havia estat parlant amb
en Jean. Estava completament insubstitut, els
tots que ell disposava per l'eficac tenien, car
els seus es devien a tres mestres de la trinxera
mura amarrats i altres sortien corrents
a l'espic indefinidament.

La tàctica francesa, inculcant recortes
de para inferioritat, donà el resultat que
el valent oficial havia imaginat; és a dir: l'ac-
tut d'un altre atac per part dels alemanys
i foragitar els defensors d'aquelles ^{posicions pròpies} ~~trinxeres~~.
però entre els francesos havia rebé l'ordre de
entratar al moment oportú i una miti-
culhora preparació de les auxiliadores i canons
que no entrarien en acció activa fins a l'ordre unglada, repel·lint
mentrestant amb el mateix procediment l'atac germànic.

Un gran nerviosisme reguava a les files
gales sota aquella ^{comunicació} ~~frontera~~ que si fracassava podia
reportar una gran pèrdua de desvotats i conjuen-
cials, car els ^{fermaments} ~~permanents~~ redoblaen la una línia
i una unitat plena d'aver peria als malaltats
dels defensors.

Pront però l'objectiu de l'oficial fran-
cès apareixia amb èxit al observar en su-
port als seus tants. Inmediatament feu trobar una
ordre nova amb de la defensa, de resistència em-
ferada per tot concepte i una desbarra de foc gen-
ral a l'ordre convinguda.

No tardava ^{en defensar} en comprometre i minuir la
tàctica improvisada al veure aparèixer al foc ^{el punt}
una munició interminable ^{de municions} que avançava
ven en direcció a ell, indubtablement concenent
de la poca resistència francesa que feia llavors Ranin
sant i moltos. Així a la línia defensiva una arma
fràgil però terrible operaven fredament el moment
de la intervenció.

Comuniquant ocults aquardaven amba-
nunt el moment oportú per fer recuutar el
foc per aquells nombrosos canons que veig una-

gatj entre els rags de roca estaven enarats
vers els incendios que s'encenaven ^{respirant esterb.}
_{començava}

Poc després ~~depenyint~~ ~~el foc~~,
frances intus; apunta ^{però} ~~per~~ ~~per~~ ~~per~~ ~~per~~ ~~per~~ ~~per~~ ~~per~~
una foc general, terrible, que agafà depenyint el

teixit en el moment que saltava les bombardes
i una
Més senyala general de fusells produïu una

proximitat baixos entre les files, estants. I tant
tàcticament el foc dels ^{canons} ~~el~~ metralladors, sortia tam-

be envers l'ennemi, causant ~~una~~ baixes
continuament, ~~per~~ ^{fins} ^{certs} de projectils llencaven

per enunt aquells ^{tropitoy} ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~
i ^{afin} ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~

El tablateig ^{elles} ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~
tenia una regant bides meniques per aquella

inesperada ofensiva francesa els havia sorpres
després que els gals haurien esut, ~~entre~~ ~~de~~
la verdadera oportunament.

L'espectacle era ~~horrible~~; ^{els} ~~de~~ ~~de~~ ~~de~~ ~~de~~ ~~de~~ ~~de~~
guerra com la calamarta en dia de neu, un-

blanca que al ^{moment} ~~quadra~~ ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~ ~~del~~
s'ajuntaven, i demostaven benencia, però

no era pas aquesta la veritat; els incendios gueren

Tau suera cu el seu rostre que semblava coficari
eternament aquell atropell.

Gràcies però inesperada veigui a des-
cliar la roffauant victòria francesa i misteriosa.
ment a perquè interceptin un viçipin i inteng
foe demany que veuia d'un petita elevació
de terreny, sem distingir-se els atacants, car
situaue protegits per les cloubrades i uns quats
matolls infernos. Aquesta contra-ofensiva jencia-
uica de puoralegà als francesos, puix que agofant
les desproporcionats causa ~~de~~ nombrosos baixos entre
els defensors, instant als emaregats de la funció-
nament del les metroladores franceses i aquestes
retorcu inactives degut a que talham tenir
agafar-les, per per ^{que} ~~documenta document~~ ^{una} ~~document~~ ^{document}
ués, ja que les bales paraven vintant estri-
document per ^{document} ~~document~~ ^{document} ~~document~~ ^{document} ~~document~~ ^{document}
sorp.

El robtot extracurament francès, fou apro-
fitat extraordinàriament pels tentos, curiant una
continuada ^{document} ~~document~~ ^{document} ~~document~~ ^{document} ~~document~~ ^{document}
suaviza, un però representant no comptaven per

aquella final no podia quedar així i Marie que
 oportunament no l'havien ferida, es propo-
 sà vejar els seus amics d'aquella impetuosa
 metralladora tudesca; ^{a tal efecte agafa} agafa unes granades
 de via i sortí pel fus de la trinxera arrojant
 contínuament el seu precís col per terra. ^{apart} Pluvidu
 de a canyons
 que s'anava apropant envers el foc contrari.
^{agora} La metralladora era perillósíssima, car ni amb el re-
 mor que produïa entre el fullatge ho s'ida, es
 podia considerar completament morta, però va-
 lerosa. ^{Primer} Det' davant nostre d'uns vintat, in-
 mitte s'anà apropant a l'objectiu... i però...
 ah, maldeccis!... havia estat vista per un
 dels soldats que hi havia al cim del turonet
 i rapidíssim feu donar temps de defensa
 a Marie d'ipòsi sobre d'ella. Aquesta al
 veure'n ferida, articulà una ganyota de dolor
 però revestida enara de vintat i ^{canyons} vintat, s'ar-
 troquei una granada de via i empunyant la
 regura al mateix instant que el tuder tar-
 monca a disparar, la llança sub tan d'acert
 que caicent unuig d'ambos substituït, que

hi havia, els pocs ^{amb els} ~~independents~~, ac-
 besat-se aquell terrible i devastador foc.
 per ^{sempre} ~~tot~~ ell defensava el compromís que ^{la controvèrsia} ~~sempre~~
 demanava havia cessat radicalment, fixava de re-
 quida llur vista ^{en fora} pel tal d'alcivar que ha-
 via ent el camí d'aquella terra. Veient
 però que ningú no compararia, rotiren sense di-
 dactant ~~del~~ combatent per veure si podien sig-
 uebrir aquell misteri d'engua.

Prompte sobriren no molt lluny se es
 troxera el cos informe de la bella combatent
 i ~~sempre~~ ^{sort} exclamaren allora: - Però si és Marie!
~~l'apostol~~ La curiosa i se l'emportaren tot
 seguit envers la linia francesa. ~~per~~ ^{per} ~~radica~~
~~sempre~~ ~~que~~ ~~no~~ ~~era~~ ~~cosa~~.

Les misterioses frases d'expansió i de or-
 presa chorocaren tot el combatent en veure amb
 orgull ^{tant} que Marie havia ent la pericla de la
 jornada, però amb ^{intenció} ~~sempre~~ ~~de~~ ~~compromís~~ que
 el seu gran valor li havia costat una gran ferida.

Portada dins l'interior, compraven per
 la nova vida nascuda per moments; de res

podia servir-les. Hi aquell botipú que ella estava
 tan a moment en pro dels seus camarades. Però
^{el} un simple botipú no bastava per salvar
 aquella mort prematura. ^{esquit}

La balala i li Rucaia immortal en un pul-
 crud rusc originari de Rússia i solament aquell
 precís cop venia ^{regit} per la fortaleza de la
 seva naturalesa, ni hi aquesta força miraculosa
 continuament i ara intant la mort i esperava
 un d'aquella vida tan volpuda de tots els combatents.

Un pregon silenci regnava davant de la
 moribund, contemplant vivament embeïmats con
 Marie estava ^{davant} com una Uitera se li esfumava la
 vida com si dormís, immobilitat ^{de} tot el seu
 cos, ^{esquit} dels els ulls. Però sobtadament i davant
 la natural sorpresa de tots, aixecà bruscament
 les parpelles i hom pogué encara apreciar la mi-
 gular bellesa d'aquelles perles negres que es tor-
 naven ara ^{d'un negre} ~~de~~ ^{brillants} ~~de~~ ^{brillants}
 i magnífic que ~~avanzava~~ el seu rostre amb aquella
 vivacitat d'autany. ^{esquit} Camarades donà una mirada
 a tots els que la voltava com volguent-los inte-

rogar sobre el final de combat i fins a tot
esforçant-se preguntà:

- ¿Ha cessat el foc armat?

- ¡Sí; Sparic! - ^{signe} feu ~~un~~ oficial.

- ¿Heus guanyat uosaltres? - tornà a dir.

- ¡Gràcies a tu! - adani l'abudat.

- ¿Què enten fora de pill? - signe ~~per~~ ^{per} ~~un~~ ^{un} ~~oficial~~ ^{oficial}

manifesta alegria, però ^{de color} tristícticament ^{per} una profunda
contracció ^{de color} li solia el rostre, ^{producte} ~~per~~ ^{per} la ~~se-~~
rada.

- ¿Esteu ferida? - el signe ella mateixa intran-

quida.
- ¡Sí! - pronuncià lleument l'oficial, tot
obrirant la boca tristement sense poder mirar a
ella ni als seus parents que s'esforçaven en
mantenir la noviceta davant d'aquella herida
seua que de tan malalta que estava, no es do-
nava compte que s'entera moria.

- ¡No es ref!... això - ^{l'oficial a si} el signe ella mateixa.
^{manifestant} La mort se n'anava apoderant cada instant
més. Era tristíssim contemplar-ho; alguns
combatents d'^{exerçits} ~~certes~~ febles no havien pogut

remirar l'empenta dels seus sentiments i
 i ^{virtut} ~~havia~~ ^{a fora} ~~l'esperar~~ ~~el dolor~~ per no
 donar l'espectacle de les veves llagrimes, car
 nose comptar aquella fe tan continuosa i
 heròica, hi havia també la presència d'una
 excel·lentíssima anciana, una singular infer-
 mera i generalment una germana estimadíssima
 que aquells moments de soldats s'hagueren
 un consolat sobre el comiat de la mort i
 l'hagueren desfet per haver-los-li privat del
 més sagrat que al front existia per ells.

La heroina de la jornada havia pagat
 amb la ~~seua~~ vida el seu mestriam. acte, solvant
 en canvi moltes altres dels seus camarades
 que indubtablement de no entrar en ella la
 intralladora, hagueren perdut, en canvi, una
 ignorada; unies davant d'aquells obsequis
 que concien la seva pesta, però per aquesta,
 quan hi no restava del front, vaiguda en
 el buit de la ignorancia i aïllament del front.

Stane, continuava amb els ulls oberts
 i restant en aquells llavis sense color, ~~era~~

me mig somnare de manca i de gratitud que
 intuïtívament ~~de~~ ^{des} ~~seu~~ ^{seu} ~~llarg~~ ^{llarg} ~~monarca~~, veient fi-
 xura la fi que ella mateixa no s'adonava.

Aquella situació, encara no podia en-
 rar molt; la vida li marxava a la ^{infermera} ~~manera~~ i
 el ~~cor~~ ^{cor} ~~seu~~ ^{seu} ~~padre~~ ^{padre} ~~de~~ ^{de} ~~ella~~; el seu respir
 era ~~fatigós~~ ^{resultant} ~~de~~ ^{de} ~~cada~~ ^{cada} ~~inspiració~~ ^{inspiració} ~~per~~ ^{per} ~~un~~ ^{un} ~~bre~~ ^{bre}
 moment de vida que li quedava, obligant-li a
 resistir un gran dolor; però que ella sense
 comptabilitat no capava i continuava aquell
 dramàtic somnare mirant fixament sense
 flexió de cap ~~per~~ ^{per} ~~part~~ ^{part} ~~en~~ ^{en} ~~el~~ ^{el} ~~sotro~~ ^{sotro} ~~de~~ ^{de} ~~l'entorn~~ ^{de} ~~l'entorn~~
 un ~~me~~ ^{me} ~~mitj~~ ^{mitj} ~~la~~ ^{la} ~~seua~~ ^{seua} ~~boca~~, ~~uogua~~ ^{uogua} ~~seu~~ ^{seu} ~~seu~~
 els llavis i pronuncià un mot curt, laicó,
 però expressiu: ¡Paul!..., després tornà a
 deixar-se ~~de~~ ^{de} ~~caure~~ ^{caure} ~~abandonament~~ i continuà
 mirant mig fixament ~~seu~~ ^{seu} ~~cap~~ ^{cap} ~~de~~ ^{de} ~~Paul~~ ^{de} ~~Paul~~.
^{amb el seu} ~~cap~~ ^{cap} ~~de~~ ^{de} ~~Paul~~ ^{de} ~~Paul~~.
 Una ~~recurrence~~ ^{que} ~~quedà~~ ^{quedà} ~~davant~~ ^{davant} ~~per~~ ^{per} ~~sempre~~ ^{sempre} ~~mitj~~
 en aquells llavis. ^{La} ~~seua~~ ^{seua} ~~parola~~ ^{parola} ~~mostrava~~ ^{mostrava} ~~la~~ ^{la} ~~seua~~ ^{seua} ~~mort~~ ^{mort}...

Quan se n'adonava els parents, molt
 porrencos amb un esclat de llàgrimes
 i sospir profund de tendra atenció vers

la veia geruana que ja no existia; si bé
 la seva mort va patir el la'harca occi-
 urot el dolor que sentien llurs ànimes ^{contants també} i el
 xu i'ltim pensament fou per el nu estimot el
 recusat Paul, company caigut que s'ajunta-
 va a ~~la~~ l'empresada figura de la infermera
 la qual havia mort per salvar els seus camarades.
 Aquest apunts no em desagraden hi do novai.
 s'ien que aquells ~~de~~ ^{de} ~~exemples~~ ^{de} ~~Paul~~ ^{Paul} havia l'ie
 rificat la seva vida per ell, aguant el
 foc abans que emà intontament, amb
 l'incertada i fatidica intervencio ^{d'ella} de ~~Paul~~,
^{apart} de ~~iguals~~ ^{pru} ~~francs~~ ^{pru} ~~melis~~ una veia havia aca-
 bat del dret de la vida? i Quants ferits, havien
 sortit de la lluita? Incontables quanbe i
 entre els morts, ~~Jean~~ ^{Jean}, el qual ~~una~~ ^{una} ~~ferit~~ ^{ferit} ~~preu-~~
 mient del avant-braç dret. ^{Meloret} ~~de~~ ^{veia} ~~la~~ ~~ferit~~ ^{veia} ~~lepió~~,
^{Jean} havia volgut veure el tret final de ~~Maoric~~,
 resistentia-se au arca a l'hospital on estava
 i hi trobava en ^{Juanes} ~~Maoric~~, fins després de la mort
 de la infermera ~~Maoric~~ ^{Maoric} ja no opoia cap resis-
 tencia i s'afue i ana de bon grat amb l'ef-

esperança de ^{veure} el meu bon amic i unirar-se'n
 naturalment podia ésser quant o no, car estava
 de lliure amb els companys, puix que aquest
 desapareixien en certs intervals.

A la meua arribada el benefici establi-
 ment els metges li inspeccionaren la ferida
 i apreciaren que dita ferida ^{era} de perill però no
 mortal. ^{en guarir-se} Solament quedaria marcat de
 l'horrible vegetal de la guerra eternament com
 si fos un delictuós inviolat pel cel. Tan-
 toment era una terrible rosada de les honorables
 mans de la mort que no havia pogut avor-
 egar el meu cas.

Del. la

St. Aubertout, Raoul, continuava sol al
 front; es trobava desocupat, solitari. L'abiu-
 rna de Juan deixava en ell un buit profund que
 les altres amistats amb que concebia a la tri-
 xera no arribaven a substituir i fiudament,
 per unef l'efort encara, acabava de morir Marie
 la qual leguit a l'afecte que Raoul li professa-
 vaia sentit en el meu sentit de la meua ànima

aquella mort; havia estat el tomb, però no
 poguient se aquantor el fet del seu matrimoni
 havia esclatat a plorar. ^{El} ^{meu} ^{cor} ^{va} ^{començar} ^{un}
 fe moment l'interme per ~~el~~ d'aquell instant
 tant se ~~no~~ ^{veia} ^{l'ull} ^{de} ^{la} ^{meua} ^{uva} ^{veia}
 aquella frega mirada i aquell coprentor seu.
 viure amb que quedà, degant-se'n però se
 que hagués tingut una mort tan solca, una
 que l'acostava en gran manera, capellada.
 La intava perque hagués mort pensant amb el
 seu intuat i amb d'ell Paul, cor intueu
 joia del seu procedir, ^{joia} ^{que} ^{el} ^{tomba} ^{se}
 l'intueva. ~~El~~ ~~meu~~ ~~cor~~ ~~va~~ ~~començar~~ ~~un~~
 model, guardant el seu amor fins la mort
 tot d'encit el seu intuat mort tomb.

Aquella afersura que s'havia bantat, ^{aquell mateix instant}
 el de ~~no~~ ^{no} ^{hagués} ^{començat}, ^{menin} tal vegada hagués pogut
 canviar de sentit, ^{en} ja era a terra, ^{Alis} ^{havia}
 i hagués imaginat aquella afersura per treure
 la tot quid la penja. i Que encic que era!
 -pensava- igne realçada que la tenia! com
 l'odiava era aquella lluita ^{fructe} ~~de~~ ~~la~~ ~~penja~~, com

contemplant aquesta l'horrible visió que des de ca
 trincava li oferien els morts alemanys, estorats
 informant pel sol, penjats entre les bran-
 brades, desfets pels trets dels canons; ~~Esque~~
~~per~~ ~~continuant~~ ~~des~~ ~~sell~~ ~~inspelt~~ ~~fron~~ ~~per~~
 res gran; És més que aquella ^{incorpòra} ~~inspelt~~ es-
 troça ~~penoltes~~ una bandada de l'equívoc
 s'omiat, de carni humana.

VI Lió

~~Mentre Raoul filosofava al fruit, Jean~~
~~havia estat ferit~~
~~amb un~~ ~~de~~ ~~Lió~~, ~~residència~~ ~~oficial~~
~~de~~ ~~les~~ ~~famílies~~ ~~Rochet~~ ~~i~~ ~~Boucard~~ ~~quedava~~
~~perit~~ ~~i~~ ~~inspelt~~, ~~alhora~~, ~~endormia~~.

Lillian Boucard, cada matí ab de
^{primis Jean Rochet guerra}
 que el seu ~~era~~ ~~era~~, no deixava de
 comprar els diaris ~~del~~ ~~matí~~ ~~matutins~~, i l'e-
 fecte de veure més d'aprop els esdeveniments de
 la ciutat i ansiosq fustejava els periòdics, un
 pre però amb la por al col prepassiant algun ~~de~~
 final trágic.

Aquell matí, com tots els demés, Lillian es-
 uia mentre es desdormava i cerava en la in-

formosíssim del dia qualsem que tenia, però que
 no veient-ho quedava bon sic tranquil·le i esperan-
 cada. Però quan ja acabava de resseguir tot
 el periòdic sense haver treballat res que l'estor-
 ués, i adonia sobtadament que sota un títol
 impuòdic veia el fons de es primera pa-
 gina ^{que algun autor hoa llegit i exclamà.} la següent: "Una mort sentida"; i després
 veia ^{el qual} una quantitat nombrosa relacionada la persona-
 litat perduda ^{que no me era altra que Jean [redacted]} fill del famós M. de Rochet, el
 qual ^{havia} gaudit a riu d'una reputada fama i no
 menys popular era el seu fill en aquells temps,
 fent dir que sa una mort fo sentida pel
 bon poble hies. Finalment, després d'unes
 impresions personals de condoleuca per a l'lux fami-
 lia, hieu llegia mesura: "Deseu en fou l'exemplar
 patriota."

Lilliane al veure de llegir-ho es quedà
 immòvil, petrificada, horroritzada; als seus ulls es
 parolò tanmateix a rellegir la nova per cercar
 car i m'era venint i naturalment llegí el ma-
 teix, veient després el que recorre havia escrit,

triste realitat

a la fi esdevenia. Seguintament una nova gra-
da l'acabava el col i a mig desceguer bleuà
un cant desordenat ~~per~~ ~~cojunt~~ sense sentit sobre
el mateix rills per veia.

A l'extraña guticelació que havia por-
fent Solliane, audiren instantàniament la
seua veu i tot el servei.

La senyera Silvia de Bauard, al veure
la seva filla en aquell estat, bleuà un no
menys fort crit i també loquej cojunt en el
decanar a un imx que s'incorporà ella mateixa
i aguantà fermament l'empenta del seu senti-
ment; no obstant embatà amb un ple
requidament tot agafant a la seva filla i
acostant-la tendrament tractà de tornar-
la al seu estat normal ajudada de les senyeres
que havien arribat.

No fou pas operació difícil el fer-la
tornar en si; en pocs moments després
amb l'ajut d'un cordial refrescant la
sinotada utique altre volta en possessió
del seu sentit.

Quan obri els ulls, mirà a tot el pre-
 sent i no pronuncià ni un mot, solament
 una trista mirada d'agraïment sortí
 d'aquells ulls fadigats i tristes, ^{mentre} ~~mentre~~ ^{recapitava}
 idees sense arribar a canviar el que havia
 necessitat. Ningú digué tampoc una sola pa-
 raula per no fer de no pertubar la seva
 inercia i veure de conèixer el que es propo-
 nava. ^{Però} ~~Però~~ ^{després} ~~després~~ ^{que} ~~que ^{els} ~~els ^{seus} ~~seus ^{ulls} ~~ulls ^{toparen} ~~toparen ^{amb} ~~amb ^{el} ~~el ^{periòdic} ~~periòdic~~
^{si} ~~si~~ ^{es} ~~es ^{quedà} ~~quedà~~ ^{mirant} ~~mirant~~ ^{lo} ~~lo~~ ^{fincament} ~~fincament~~.
 Totes les dues clausuren tant d'un mite en
 un el periòdic per veure si descobrien quelcom
 i al propi temps per veure el que deia Lilliane.
 Però aquesta, ben lluny de pronunciar paraules
 i si amb el pit a veure de sentiment, els ulls
^{el} ~~el~~ ^{llamant} ~~llamant~~
^{de} ~~de~~ ^{la} ~~la~~ ^{llagrima} ~~llagrima, ^{en} ~~en ^{l'aire} ~~l'aire ^{plena} ~~plena~~ ^{de} ~~de ^{sentiment} ~~sentiment~~.
 Segura la senyora filia que la causa del senti-
 ment de la seva filla era el ^{viu} ~~viu~~ ^{sentiment} ~~sentiment, i s'ocupà
 d'investigar i veure la causa, però sense trobar-
 la; llavors Lilliane comprenent-ho, mirava
 certament sense mirar-ho el motiu d'atip
 i naturalment, totes les mirades s'acabaven~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

sobre d'aquells paragrafs patètics que llegist. Es
 rapidament la senyora Solís, ^{per un moment}
 després tot riçant-se també una llàgrima ar-
 sent, que amb amor se mirava versava per aquell
 que havia d'ésser el seu fill polític i que el
 havia per sempre més.

— ¡ Pobre Jean...! — suspirà la senyora
 Bonard; — ha estat víctima de la seva ob-
 sequiositat i del seu patriotisme! ^{apart} abraçant a seva
 filla tendrament, la besa a cada galta amb un
 petó que significaven allora tristesa i consol.

El nou també se manifestà el seu
 dolor, brant ~~tant~~ el delicat rostre de una
 "mousseline" en forma d'estima i de conda-
 lencia, i ^{després} retirant-se ~~tant~~ amb llàgrimes
 mes als ulls.

Un cop voltes mare i filla, la primera com-
 prenció que us era per del cas el confirmar en poder
 de la trista, amb deuria procurar-li a sa filla
 paraules de consol i elloc d'augmentar les ^{seues} ~~seues~~
 amb les llàgrimes i acarriant-la respectua-
 ment li digué:

- Deu, filla; no et desconfiris. Tinguis valor i
 civilitat que tal negoci no n'era meritable, ^{aparte de m'era} ~~ben~~
 convenent però de l'artifici sub que havia
 promeuat els ultims mots.

Lilliane, ~~per~~ mirant-se la entre agrada
 i empasima la sua mare contenta en sospit:

- Seria massa felicitat per mi que fos
 una equivoació... i No pot ésser més que la ma-
 lital monia! - replica convenientment a
 "que ja tenia, el que sempre havia temut; que
 qualsevol sea el material. ^{apart} # Aquella cruel
 preocupació que sempre portava "el meu interès,
 ara es trista realitat... ^{apart} i Oh! senyor; que desgra-
 ciada me! - murmura plorant ~~desconsolada~~
~~ment~~ amb un sentiment que no podia dominar

- Hei ha que conformar-se filha - diguei sa
 mare, tan agraada com ella mateixa, però no
 ignorava el gran afecte que ambdós prouen a el
 professioner i d'indol, ella mateixa es sentia ra-
 infeta i orgullosa ^{de} que tenir un fill polític
 del caràcter d'en Joan.

- La guerra es així... Lilliane - Lonia

a dir la meyer Silvia; - confirmacio sola-
ment filla, confirmacio...

Lilliane, prou escoltava les burlas parant
recomfortades de la seva mare i volia obeir-
les però no podia, no podia consolar-se tota
l'eternitat amb el burt protector de l'es-
timada persona de Joan. Era ja massa
mitja aquella estima que els uns de
temps ha per conformar-se a perdre la seva
joia, la seva vida. ~~El~~ ~~completament~~ ~~abandonada~~
deixava caure el seu cap entre les mans i
aquell formis cobell en complet desordre penjava
sobre bell nostre avell. Continuament tou-
bé les seues pupil·les estaven humitjades per
la llagrima, ardents que regalimaven pel
pau, contribuint a un pal·lidi encara
més, aquella cara sense color.

-I sap el que pots fer? Signe la meyer
Silvia a la filla, per veure de trobar la ma-
nera de arran aquella intrigat enana.
requit Oquesta per tota resposta si limitis
a fer un senzill gest d'apoll, no seue ha

veu sobrejat una mirada com si digués que
 era inútil qu'ent parlo. — ^{apart} Doncs amor-
 continua la bona nyera — a notificar ho
 a la meua mare, car amara que el dia
 que veia gros, també tard ~~ho~~ o Des d' hora
 ho tindria que saber; millor, ^{quis,} que ho sapiga
~~estat~~ requit, ja que seria imperdonable sent-
 tard li quan realment hi té un indiu-
 cible tret.

Lilliana, joan empenygué la propositio
 de la nova mare, a pare com si presentava a cosa
 de la nyera Puffet? Que li diria pobre
 nyera? si no sabia com ni de quina forma
 presentaria la terrible nova.

— Pava, — sigui la nyera ^{de} Pava ^{veia}
 que la nova fella no era res — avisa el xafar per-
 que repari el cotroc. I presentament sortí a donar
 les oportunitats ordres.

Ella, fermament decidida, veient que la
 nova mare ho el pare es proposava, ¹⁷⁹⁹ ~~ella~~ ^{ella} tornava
 a dirigir en la nova ment el gran sigunt que devia
 ma a la pobre mare: com valdria ^{a ella} la meua

bresta a la febra menyora, quant s'opige la per-
 sua del seu fill? Seria inutil tota paraula
 de consell, i d'unes pedreges tampoc dels seus
 llavis no sortiria, per uns esforços que
 fes, car poau en necessitava per ella ma-
 terra i es seria incapaz d'acabar-la,
 i molt menys d'uns fadria proporcionar cap
~~para~~ mot amador a un don que
 sentia tant per mes que ella aquella
 mort interfectiva. ~~apunt~~

L'Anna encara pensant en el meteix,
 no se trobar la solucio, quan es pre-
 senta un donzella dient que el coter
 referava a la menyora.

Lillianc completament resolduda i ~~de~~
^{nom} ~~seu~~ ~~no~~ ~~ta~~ ~~de~~ ~~se~~ ~~an~~ ~~pl~~ ~~ant~~ ~~se~~ ~~en~~ ~~ni~~
 de uns cabells aufla ma i s'opora a anar
 a visitar la menyora Rochet, sense saber
 resora el que li diria, si be, i interfectiva
 mant. apoya al diari que portava la festa
 entria per si li fos necessari en la seva visita que ^{anava a fer}

La seva mare ^x la recomanda tot d'una.

forantes d'ànima i ~~companyant~~ la fira a l'exterior de la "maison", ^{li} arreglant ~~el~~ el cell que ella s'havia posat sense reparar si estava bé.

El nofer, abent esperava a la recuperada amb la portella del cotxe oberta, ~~per que un~~ ^{d'entre un cap d'any} ~~de William~~ ^{deu}, la tonia ^{durava seu} ~~incorporant~~ ^a al volant, perquè el camí que sense haver-li dit res William, ell ja l'havia, per la nova de la mort de "mouvier" Jean, com si un regret de plorava entre tots els veïdors de la família Bancard, i per cert que tot això es sentí en l'ànima, però el promís de l' "mademoiselle" gaudia d'una mansueta simplicitat ^{humana} entre el noverí dels Bancard pel seu caràcter franc i sincer que tant li feia parlar amb els més humils veïdors que amb el més alt ciutadà llianès.

Camí de la casa el seu cotxe, una ^{de} ~~va~~ el cotxe que conduïa a Lilliane, ^{de} ~~disparat~~ ^{el general} ~~disparat~~ ^{ment} ~~per~~ les "rues" llianès, ~~obstant~~ ^{vol} ~~els~~ ~~seu~~

tades dels seus reflexos que en aquelles hores un
 nombre d'entre les aurores. ^{per arribar al seu} ~~Compte~~ ^{part} ~~per~~,
 una famosa rapta i segura s'hià el ritme
 enfront d'una esplèndida casa.

Seguintament baixà el roset, i amb ra-
 pidesa obri la portella sobtant ^{IN INFRAGANTI} a la seva
 recepció aixugant-se la llègre que havia
 venut enfront el trajecte. Ell desimmulament, es
 quadrà respectuosament tot explicant que
~~era~~ baix. Aquella baixà seguidament i
 reuse pronuncià un mot s'introduí a l'in-
 terior de l'edifici d'enfront tot travessant
 apressadament la voravia.

La portera començant-la a l'instant, sen-
 se sollicita a obrir-li l'oreller com sempre
 feia, ~~se~~ puix a costament sabia que era
 la promesa del senyor Jean.

Quan es trobà davant la porta que
 comunicava a l'estança de la senyora de Rochet,
 una estranya emoció la dominà, enfermà
 volguent-la obrir, però reuse reparar el
 timbre automàtic que apareixia a la port

superior del llindar i seguidament senti una
 sensació de la cosa.

Lilliane després de rebre-la li digué:
 - ¿Està a casa la senyora de Rochet?

- Si, senyora - respongué gentilmente
 la donzella - passi a mi plaer que li canvi-
 missi la seva missiva. Com està possà i
 esperà que la senyora tingués d'arrivar-la.

La senyora Rochet acabava de pendre
 el desajuni quan hom li comunicà la visita
 que l'esperava. ^{apart} - Que passi - digué després
 la bona senyora al saber el nom de la visita.
 taula no pogué reprimir un cert d'alegria i de
 sorpresa al mateix temps que també se tingué
 per la inesperada visita.

Al entrar Lilliane en l'habitació on
 estobava la mare de Jean, aquesta respon-
 gué que qualsem preu seria haver escan-
 gat, car la promesa del seu fill tenia el
 nostre completament pallid i humit pel
 certament vençament de càrrega.

- ¿Que passa, Lilliane? - demanà tre-

sembla i aguantava en aquella en una ^{seu} ~~seu~~ ^{estada} ~~estada~~.
 Lilliane sense respondre requisament a la
 pregunta formulada per la mare de Jean, a-
 cabà d'entrar tot tancant la porta darrere
 seu. Volia per la seva part, dissimular tot
 el que pogués el seu estat i aparèixer tranquil·la
~~per~~ a l'efecte que plantejor li políticament
 la mort de Jean, però es veia impossible de
 dissimular la seva pena, molt menys de
 cercar una fórmula adequada per evitar instant-
 taneamente un requiriment esclat de plor i de
 tristesa.

- Digueu, Lilliane! - exclamà fora de si
 la senyora Rochet, augurant ja una terrible
 confusió - Que passa - contínuia - explica't,
 per favor!...

- Quelcom greu, para senyora - pogué
 dir la deixada tot esclatant a plorar, sense es-
 canar per continuar ja el xelat. La bona senyora
 curiosa pronuncià aquell alguna estava
 tota inquiete i impacient però desforçada a
 continuar-ho o a saber-ho, agafà la pobre

Lilliane s'assentava-la en un sofà proper
 Ci demanà espassegant-la amorosamente -
 Be, explicat, no plorif deus - ^{si digue tot i que} ~~està~~ ^{ella}
~~estava~~ estava a punt porroper es un desen-
 volat llaut.

Tant prompte com han sortit els diaris
 comença Lilliane entre sospit i sospit - ni le
 aprerat a ^{examinar. es} ~~examinar~~ com faig casa
 mate, tot requit de desmorollament de la
 guerra... però... aquest mate ha parat
 el que havia temut sempre... que en Jean...
 - feu una pausa per pensar abert i prosseguir:
 que en Jean - repetit i ja no pogué acabar
 la frase opada fel sentiment que esperimen-
 tava ^{se non a plor amara va ven} ~~el plorant desesperada~~

- i Què dir de Jean? - i Ha mort potser?
 - demanà encara per aquest la cosa
^{veient} ~~veient~~ que la nra interlocutora no responia, tor-
 nis se preguntat cada esp mis excusada:-
^{aport} Contestat on, per favor, Lilliane, que en un
 tinitze. ^{aport} Aquella però tampoc no contesta, ^{se}
^{de reguer que} ~~de~~ per volver - n una contestació com aquella

donà el presidi a la mare del desaparegut
 que Jean per aquesta es feia ideal ~~de~~ a bor-
 toment de la unitat ~~de~~. Y tot reuya-
 cant li la port en anava la terrible nova
 entregà el diari a la pobre nyera. Ella el
 prenque tremolant i clamant la revista en
 renyona l'indere de Lilliane; llegi
 ràpida a vida que el ne vortre anava
 focient una retituc donant feut empalli-
 dir mis a Lilliane tenent que no pogues
 a perdre la raó.

La impressió ^{minera} produida a la nyera de
 Rochet fou ^{quasi} inmemorable, ella que sempre
 havia llegit multitud de negres ^{brillants} triumps
 de un famós i independent esor, ara lle-
 gia la mort de l'amic ~~que~~ que li restava,
 el seu estimadíssim fill també anava al
 diaris, però no com a triump personal com
 era amb el seu pare, sino que ~~amb~~ el ne-
 cológic sigue de la creu al mig de l'esqueta
 nera sense ni glòria, ignorat, ^{el} que ho
 enriquit ~~era~~ quina fou la mort ^{del} que ella

anunciava imperceptiblement.

Acabada la lectura, la senyora de Pochet
 es mirà la pobre Lilliane que continuava
 plorant i després de contats minuts de curar-
 se-la compossivament l'abraçada tendrament
 tot acarrossant-la entre el seu cos. La recuperada
 Benamor rebé amb agrairament aquella prova
 de misericòrdia i la que havia d'esser regane
 mare i corresponsament també abraçava i abraçava
 ment per a compartir la pena entre les dues.

- i Que farieu ara? i Heure nure fill
 i filla es podria dir nure espos? Aquella nure ^{guerra}
 me bri de sentiment humanitari destruïda
 e d'isri vides, llor, felicitat. i Tot això
 perquè? i perquè es mataren els homes com
 a mosques si potes alguna d'aquelles
 víctimes legies dirigit, proporcional o inventat
 un medi per aliviar alguns dels terribles ma
 que festejaven la Humanitat corada? Però
 la guerra ho volia així; matare els uns
 als altres per veure després com es pluf de mitj
 creuf que cada nure guardava les restes mortals

Jun anant en aquest punt des de l'Éolst
 Antiga? Calent en favor de la pau; en
 el propòsit de destruir aquesta porció de sang que
 l'home respira regles ha; regles ha que sent l'olor
 de la sang humana com un aliment espiritual.
 Trista l'lei de la vida...! que la portentosa in-
 vilització no sap combatre; noves perfeccions
~~com un molinet en aquest punt i no es~~
~~passava, inventa, modernitza, però no men que~~
 es perd immediatament fins que vindrà una
 restauració universal i tot regada llavors veurà
 la veritat de la vida i prohibirà el furt, l'asse-
 ninament, la guerra, solament per extirpar-ne
 els males altres i viure en la pau eterna.

A l'un d'ells de saber-se la notícia de la mort
 de Jean, la pobre Lilliane aturada per la tristesa
 experimentada, havia de fer-se encara una nova
 altra prova de dolor i de ^{angorosa} ~~tristesa~~ ^{que el vent li tenia riuada.} Truqueadament
 quiesc malalta la seva nuera mare, la
 qual patia del cor i a meitat sofria alguna
 atac, però aquesta vegada havia sentit molt

foret aquell iuca i ja feia ^{una gran} ~~una gran~~ dies que
 estava postrada al llit. Primerament, ^{opart} semblà que
 no seria una cosa greu, però després haure pogut
 apreciar que realment inspirava seris temors. En
 depròxia, vingué a llatir més encesa la febre de
 Mliene que estava decantada enterament, ma-
 ture que haquis també acabat de sortir d'una
 malaltia no menys greu que la de la sena
 mare; unperò la dimortada, entre el seris
 contateups per la pòdua del rey entimat i
 una apuerta nova depròxia, havia passat mit
 d'un semi terrible, unperò amb el sospit a la
 gorga i d'altres veltant a la malaltia
 amovament sense referos que obligava a
 un gran esforç tot el seu fi i delicet cos no
 pany arietat a tante discaure. Però en pre-
 gaven les amicitats que ^{la} visitaven per entovor a
 el curat de la malaltia, que decausis, quant
 uncess devant el dia o riu hi havia també
 ella al llit que i obitava a curar i llavor
 seria pitjor. La senyora de Rochet, fou la
 que li pregà unes pures demansis, a l'efecte de

feimbrer i una altra deprimada, però ella se'n
 apreciava el seu estat d'excitació, demanava
 noves i més fortes a força de continuats
 preses, però veure poder mai coincidir amb
 algun reparador, puix tot era ficar-se al llit
 i assaltar-li simbòlicament una sèrie de terri-
 bles pensaments que allunyaven la seu de la tal ma-
 nera que es veia precisada a lluitar-se i destruir
 aquelles cabòries que l'acaparaven. ^{29 d'oct} Quant res-
 tament quedava adormida, poc li durava el seu
 descans puix llavors era l'insomni el que no
 la deixava descansar ni solament amb
 tot una correa continua de terribles pensaments.

~~Passava els dies, vivint en la seva pena
 mare i no esperant que ella també se'n
 perdés la salut i l'esperança.~~

Per altra part, la meyer de Bonnard
 s'acabava cada dia més, davant del desfer-se
 de la filla que es veia impossible d'aguantar a
 tanta terrible pena de quedar-se sense
 mare després del ja ocorregut. ^{29 d'oct} També la
 seva mare passava ~~per~~ mitjà d'insomnis

temorosos davant l'extremament i la tristesa
dels que ha notaven.

La senyora de Rochet, estava a casa
de Lilliane la major part de les hores del
dia, sempre atesa a la malalta i feia tan-
bé grans esforços de feuguetes. Principalment
aquell dècasi ^o era mesca amb Lilliane
i tota la nit havia restat al costat del
llit, sempre sol·licita al que pogués mes-
urar la ^{pacient} malalta. Finalment havia fet Lillia-
ne, el metge de capolera i una vella i afa-
ble senyora que ho va l'assumava la
major o majoralmena.

A la malalta, semblava que la ^{senyora} ^{Donat}
havia entrat en un període de descans
i amb tal efecte el doctor principal i dubta
que no inspirava inquietud de moment i
podia aprofitar-ho per descansar. Efectiva-
ment el metge es retirà després d'haver
observat un mica ament el senyal bas-
tant agitat. Se la ^{malalta} ^{recorria}. ^{De} ^{Senyora} ^{Puga}
també per això ho feien les senyores, però en

deixinava el casament que deuen tenir ja que
 ell el sentia bastant.

- Pè, meyorra Jeane - dique Lilliane -
 ara pot anar-se'n a demorar una bona
 estona tal com ha dit el doctor.

- ¡Hei et causei a tu filla!, verta n'hi
 que després ja hi aniré jo - ^{si respangue} ~~està~~ la bona
 meyorra tement ^{ve} tance ^{ve} troullet, la salut
 de Lilliane.

- No, - feu ella -; és que hi podem anar
 després, tal com ha dit el metge; ea
 manà demora i rotament deixant una min-
 yona que la vetlla ja n'hi ha prou.

- Pè, doncs; n'airi ho vels, uce
 n'airé - comuti la meyorra de Pochet.

- ¡Pou anar-se'n? i fer què? - inter-
 ceptà vivament Lilliane - pot quedar-se
 a demorar aci i no te necessitat d'anar
 en aquests horos a casa sua i amb el
 fred que ja comença a fer abismat.

- Joan em podaria filha - fien a-
 riorament la meua interloctura - però

he d'austràli per veure el que fa el senyor
de casa i deuen conhi ordres.

- Ciri' dauch - ^{signe} ~~comunicació~~ comunicació L.
Llisme de les raues reparades - vaixo que el
preparin el cotxe. I veure inferor refo-
ta vida una mungona que parava i li
digue: - ~~Ordre~~ Que preparin el cotxe per
les renyora. ~~Esperant~~ ~~després~~

momentos després Lilliane acompanyava
a la ~~seu~~ renyora ^{de} Rochet fill a la ^{part} ~~partida~~ ^{Però} ~~partida~~ ^{partida}
aqueta veient que feia força fred i no
sua abrigada convenientment, li prega que
no sortís de la confortable entrada i es a-
comiadaren. ^{mutuament} Lilliane ^{com a final de comiat i} ~~partida~~ ^{partida}
per un noble sentiment interior, se

portà un petó a la cara de la veue-
nable renyora. ^{que} aqueta, ^{el veu molt agrada i en torna} ~~partida~~ ^{cin} donà un altre
que plerà tot el seu bon aspecte però
aquella jove que havia ~~estat~~ ^{estat} d'èixer la
seua ~~seua~~ filla però que la prematura ^{comunal} ~~comunal~~
se Jean subarotava aqueta i ~~l'altre~~ ^{coloca}
tan que tant l'una com l'altre s'hovien

de

imaginat per un dolc i prompte esclerxi-
dor, n'he aquent, i meua tornant cada
dia un tel tancat.

Des de dintre el vehicle, la bona
senyora saluda encara amb la ma, el
qual fou correspost gentilmente per Lilliane
eixant sobre el braç a través dels
vidres de la porta. Simultaneamente baixà
el motor sobtadament i moment en-
pres desapareixia el vehicle carrier cellà.

Lilliane ^{penetrà} tota ^{de} seguida ^{de} la ^{porta} ^{de} l'habitatge
i tancà la porta, ~~després~~ ^{després} d'ella, adreçant-se
envers l'habitació de la sua mare per comprovar
si restava encara dormint. Penetrà
a l'interior amb les puntes dels peus per no fer
soroll i veié que en efecte, la bona senyora
dormava tranquil·lament, així se n'ha ^{el} ~~una~~
veia fatigat de malalta que declarava el
seu estat en l'aparel respiratori; no obstant, esp.
carrava, així l'observà, sortint lentament
de l'habitació i adreçant-se després a
buscar les oportunes ombres per que veigues

me la ~~era~~ ^{sempre} ~~era~~, vers la meua cambra per
 buscar una estana xipolia, no li pas-
 sava com nuys que li recienia del meu
 terrible ^{apart} ~~colonia~~. Es diria com ^{tant} ~~si~~ el lit,
 mig rentada encara i parant aferradament
 l'aida, campocia que uelha i, rentia la
 meua lleu nuys, un silenci profund que
 totcollava la ^{cosa} ~~apart~~ totament com si no
 fos l'alitada. Totament es senti, clarament
 el rollo de l'autanissil al retornar al
 genitor i després altre cop ~~requis~~ el meua
 gran silenci ipuente, encun de ~~una~~
~~para~~ ^{colonne} ~~de~~ ~~la~~ ~~meua~~
 tribuna, tot estava dol completament,
 encunant el carrer tota les cases dels
 portons i feliand com si fos un rey al
 de dol o de deshauci.

Dues hores mes tard una miyana en-
 dava a la nuysota Lilliane, dient-li que
 es lleris, car la meua nuys i havia exportat.
 Ella es deia sobroltada al veu la demanda
 de la miyana i ~~corregue~~ ~~instantaniamet~~

vers la cambra de la nova mare.

~~Agust~~ La bona nyora s'acabava de desfer-
tar ~~amb~~ a l'hora d'una forta pluja
que xuti prop de cos. Agust atac interior
se li repetí vòrg repades davant de la
nova filla i se tot el novel i home aprenia-
va que resistia heroicament el dolor que li cau-
sava, ni se l'havia tocat per la sobra nyora
li quedaven poch moments de vida. ^{Agust} Aquell
nou nuage n'era la causa; el doctor ^{ja} ~~agust~~
~~matilde~~ ja ho havia ^{el dematí} anunciat a la nuigera
major, recomanant-li però diencia a fi
de evitar un mal fetjos per part de la filla,
car si se li hagués dit, fetjos, llavors, ella,
no ~~se~~ hauria pogut resistir tants eno-
cions i també hagués caigut malalta.

"- Tu nou nuage, ja ve el resistirà - ~~Agust~~
el doctor - i de ell depèn la salvació."

En efecte, la profecia, resultava veritat,
hans s'adonà que la pacient estava quasi
en el periode agnic, havent clof el cell
com per ocultar aquell trist espectacle

El qui la voltava.

— Mare, mare!... — criant desesperada Lilliane, creient ja no obriria ni el ull — Que no em veus mare, que no ho veus que jo jo. Obre elly ulls, per Déu, que et veull veure — I deixant caure la testa sobre els llencols per una consoladament. La ^{apert} ^{pacient} ~~gentil~~ ~~br~~ ~~robada~~ ~~ment~~ ~~els~~ ~~ulls~~ i davant un rei a la mà esquerra la deixà caure ^{tant} ^{per} ^{ment} ~~peradament~~ sobre el cap de la seva filla que continuava amb la cara entre elly llencols. Aqueixa, però, al sentir-ne sobre seu a aquella mà estirada alçà rapidament el rostre i amb infesta alegria comprovà que ~~se~~ ~~va~~ ~~mo~~ ~~re~~ ~~la~~ ~~mirava~~. Contenta i agraïda de poder veure encara encara, es llençà vers ella i clava un profund i piur petó en el rostre ~~entre~~ ~~de~~ ~~la~~ ~~seua~~ ~~mare~~ ~~entre~~ ~~flors~~.
— i et veull que et moris, mare; m'entens?
Prompte vindrà el metge i no passarà res. i te-
ntat que no et vols morir? i Dig-me ho

mare! i com ho faria jo sense tu? No
 podria viure; em seria impossible. ^{tanmateix apart} I
 desesperada fora de si, llavors es va
 pet que fortia l'ànima.

La nuera de Bancard, es veia morir i
 adonant-se de la seva filla que es desfeia en
 llàgrimes, féu un grandíssim esforç per incor-
 porar-se un ric i li digué: - Mire Lilliane;
 estú bé el que et vaig a dir i ^{apart} ~~fixa~~ ^{caratge} ~~un~~
 - Jo ja no soc d'aquest món, filla; me'n
 vaig tot agut a l'altre, però no t'entris,
 no ploris i espera que he renunciat que
 en Jean ^{no} ha mort, tornarà encara, està
 lluitant al front contra els alemanys i és
 un gran heroi. Espera'l... Però no ploris;
 si hauris de veure Lilliane; jo em moro
 però et queda ell que et serà més útil
 que jo. Espera que tornarà sa i victo-
 riós del front i... - i es parà sobtadament
 sense tenir força per continuar, abatuda
 per l'esforç realitzat.

Lilliane plorava a llàgrimes vives; veia

marir a la meua mare demanijant, dient
que en Jean vivia. i febra besar! la mort
li arribava els nubits li parlava una
controlador. ^{apara} Els els deuen's parents, al nouwen
també amb llagrimas als ulls el trist fi
que era pròxim.

Ja semblava l'últim moment, quan
de noble feut un rugue ^{volti} i se'n va acompanyar
articulat la veu i digni: ^{aport} - Vira, filla meua,
dixa que et beu i que t' ^{abrazi} abrazi per última
vegada. ^{aport} Lilliane es lleuà a la meua cara, com
mugos es lleuà ^{dament} dament de la ~~seua~~ para i a-
brasi fortament aquell cos ja quasi fred tot
elevant el seu votre centre el tan intimat
que seria.

- Recorda - li tonia a repetir la mort
que Jean vivia ~~seua~~ i'n veu felici i meua
~~tot tot~~ molt fe... No pogué' sea-
rà la frase i' prengué' nou alé però ~~amb~~
ell es quedà. Instantz després Lilliane
abraçava un cadàver.

~~El que~~ En la cambra mencionada
li havia tot el nouis de la cosa en el moment

que devia d'existir la noble neyora i a-
 quest solista a gloriar unadonament el
 pif de la trista final de la neyora. Fingia-
 vos ^{lanyent} ~~plorats~~ silenciosament, però un cop
 morta ja ungu es pogué aquestar la pena
 que es banyava. aquells cors oportits i porren
 peren ^{entre sospits i plors} ~~a plorar~~ ^{ceratufuscat} ~~reconcentrat~~.

Lilliane no podia consolar-se; agafada
 a la seva mare com un naufrag, agafa
 a una post salvadora, no volia rom aban-
 donar aquell cos fred com ^{el glay} ~~la pedra~~. To-
 lamente plorava tot articulant certes mots que
 anaven adreçats a la morta com si s'espera
 pogués contestar-la.

En aquells moments arribà el doctor, i al
 entrar ja coneque' la nova al l'etat de tri-
 tera i les parpelles moltes que devia la pobre
 neyora que anar a rebre'l.

- Bah; - es digué entre ell tot entrant -
 el que jo tenia. Naturalmente, solament
 pogué riguar la defunció. Havia mort
 per falta manca de resistència el robreu-
 mit-li el monctae; després dels dies que ^{la} ~~aguarda~~

malaltia havia durat, havia resistit fins
últimament, però arribà a un estat tan
apurat que com ja havia notat el doctor
no podia viure un altre mes i quan
aquest veigué, després de resistir-lo fins al últim
moment, la veu i morí.

Comprement la donzella major que ni
notria d'aquella actitud a Lilliane, ella
no se'n separaria, i apropia envers ella i
li digué: - ^{apart} Bé, neyorta, no es despar,
cansat i refúit. Ara es té que fer les oportunitat
diligències per l'enterrament. ^{potryit} I l'apaja ~~tot~~ a
la ^{rel.} neyortant ja ~~la~~ l'enterrament a fora.

- Vol que veiguen a la neyorta Robert?
- ^{veguen} ~~deu~~ la vella criada.
- Sí; que l'ocigien - ~~deu~~ demansi veia
ment Lilliane.

La neyorta l'ocigien fins al soló de
vint i després anà a donar les oportunitat
dret preliminar. Equidament tota a veu
vir-se amb la neyorta i per després veia
una altra neyorta dient que la neyorta
Robert feia molt poc que havia sortit de casa

sva arribant-se qui, sense saber però la
 causa cor quan havia estat per telèfon, ella
 ja havia ~~estat~~ una fema de casa.

- Cinc, doncs, no pot tardar molt en arribar
 exclamà la ~~donzella~~ donzella major que
 era una respectable noyora a la qual Lilliane
 professava un ~~gran~~ afecte quasi filial. ^{esport} Efectivament
~~després~~ poc després arribava la noyora Vidua
 De Rochet.

Del primer que s'adonà en entrar que
 de la ~~porta~~ ^{entrada} negra que la minyona portava
 al braç esquerre en senyal de dol.

- i'ba mort potser?!... - demanà au-
 nora la recent-vinguda a la donzella. Aquesta
 però es limità a fer un senyil gènt afirmatiu,
 tot cingant-se d'uel ardent, llòprimus que
 li cremaven les galtes.

- Soló de vintet - digué la donzella.

La noyora Rochet ja en tingué prou
 i' s'encominà vers ell puix solia ~~de~~
 tot el sepulcreu de la casa. Al'aparixer el
 tintell de la porta i' topat amb la mirada
 de Lilliane, ambdues es popuereu apurant-se

l'importà dels seus sentiments i esclatava en
 plors. L'abraçava, es besava amb càrrega
 al vells. Una motiva tantament el mnia en
 aquells moments i compartien llur pena de
 la que també en participava la senyala major.
 Cap però havia dit un mot; tal vegada xpiri
 no podien parlar a causa de l'ensoi que
 experimentaven en aquells moments; malgrat
 això, els seus vells hmito pedien dir res
 que la paraula, àdhuc que frases enteses
 relatives.

Confess per una misteriosa causa conti-
 nuaven plorant desconsoladament tot venant per
 aquelles pobres humils ordentz expressions plenes
 de sentiment.

Després de passar bona estada en aquesta
 actitud, la veia minyora campanya que
 no era oportú tanta tristesa i cues amaraada
 que no pas ella les li digué:

- Prí, minyor hi ha que asfercar-se i
 veure la tristesa del ventroni esteu perdets.

Comt la minyora de Roquet com Lelbàn,
 volgueren obeir el que havia dit la senyala

però no ho aconseguiria; fins que després
 posseïa a aquella escena, l'oblitada Tomasa
 agafà a la ^{seua} nebrada separant-la i remugant-li
 a temps les llàgrimes amorosamente, i següent ver-
 balment encara:

- Cauti-li ella ^{que} dit la nebrada abans de
 morir; potes ve'nrà més agradable - ~~que~~
 terminà la vinguda per començar de torna

- i Lue ha dit - Tomasa amorosamente
 la nebrada Pochet.

Lilliane digorata a comploure la
 mare Jean li digué en sospir:

- i Oh...! heh, nebrada; no té impor-
 tancia el que a dit; no és veritat, no en
 pot ésser - es deia ella mateixa - seria una
 ra felicitat per nosaltres que fos veritat.

- i Però que ha dit! - Tomasa ~~com~~
^{intrigada} ~~perquè~~ la nebrada de Pochet, balança per
 saber el que havia promès la ma-
 ralta abans de morir.

- Ha dit que en Jean no ha mort;
 que és que viu encara, que lluita a cap
~~trinxera~~ contra l'enemic, que és un gran

heroi i que encara tornaria triumfant
i serien felices - sabia Lilliane era
gullosa que el seu estimat fos un gran
heroi, en la ment de la seva mare.

- Et això ha dit Lilliane? - objectà in-
cridula ~~per~~ la senyora Crisida.

- Si; però temeraria la pobre; ^{mare} no te-
nia ja els sentits corresponents i demés dice
que ho havia somniat.

- Tant ras Lilliane; enut somni
no pot ésser veridic, a mi s' seria molta
felicitat com tu diràs per un altre ^{triste} i seria
impersonal que els periodics s' haguessin
equivocat ~~no exact~~ ~~per~~ ~~pas~~ un colpe per tota
la mare, més que tot al de Diosa confer-
rencia.

Lilliane ^{vol} ~~no~~ ~~se~~ ~~cap~~ ~~afirmativa~~
ment. - La prova està - resolta, encara
que no s' ha rebut cap més carta.

- Just - amut. I ambdues veiem en
la mort de Jean i testatorem el somni de
la senyora Damard, en primer terme per un
somni i en segon perquè la malalta podia haver

perdut ja els sentiments, i la seva confiança havia
 tingut la influència agònica dels últims mo-
 ments, que la moribunda ~~comprèn~~ veia pròxim
 el nen fi i s'adonia circumstancialment de l'obscure
 que seria davant els futurs passos de la seva joia
 i solca l'illa sense el confort de estimació.

Fou segurament la visió incontrolada d'aquesta
 dramàtica situació la que feu veure en la
 seva ment el record d'un nen que havia dit
 d'un fill solista i imaginant-se'l lluitant
 encara al cap de batalla com un heroi que
 havia dit. No obstant, no podia pas acceptar-
 se la idea d'aquesta prova que com ja hem
 dit prou a més el caire d'assumptes familiar
 que de sentença realitat. ^{est} de resultes d'equívoca
^{surpresa}

Paul del Suprés, quan ja la neyora de
 Doucens deixava eternament sota la
 pedra llora de marbre blanc ^{sota el seu cap} en el panteó de
 la família; en la vida interior i privada de la
^{fills i de la} neyora de Pochet obrava un canvi breu
 i radical.

Fou tant gran el buit que deixava en
 la intimitat familiar d'aquelles afegides sense la

prematura ferida de dos éssers tant estimats
 que per molt temps s'enterraren aquells cors
 miserables i s'entrà d'una reconfortada tranquil·li-
 tat i pau espiritual així com també aquells
 ulls vençuts de tan plorar perdren aquella bri-
 llantor reduïda, principalment de Leticia, la
 qual ella mateixa no s'atribuïa a creure com
 havia pogut resistir tantes tristors, i encara en
 tant aviat espai de temps. De veure que si tan-
 t'hi hagués amsiat per endavant tot el que havia
 de passar, s'hauria negat a creure que fos capaç
 de resistir-ho, ~~però~~ ara u'havia sortit, ^{però} ~~però~~
 quedi tant acobada, que per molt temps por-
 taria manada en el seu rostre aquella tragèdia
 familiar; el seu rostre quedaria intempo-
 ralmente oforcat d'aquells bellíssims llavis que
 raurien benivolentment a cada instant quan
 era aquells temps felices d'ontany.

Enmig de la tristesa que li celaparava li
 semblava un canvi que es trobés tant
 descomparada al món quan s'havia vist
 plena de felicitat i alegria. Gràcies però donava
 encara, que li mitava la neyora de Rochet,

27/1

la seva esposa mare i' això l'acompanyava en
gran manera, fins tenia una ànima
amiga i semblava amb la qual podia confiar.
Tot el que veia de trobar en el sentiment
de la bona senyora un poc ~~sentimental~~ forsa
trist però a bastament intimat.

El canvi que s'opera en la vida íntima d'aquí
del seu fill de la tristesa i veient entre la
monòtona i tediosa vida que se'ls hi pren-
ta a la qual ja vivien de temps ha. La
vida se reconstrueix en un moment ell hi troba
una bona ^{solució} ~~vida~~ en les circumstàncies que es tro-
baren. Que els importava a elles la vida alegre
i bellíssima i si per ~~els~~ ^{els} l'havia resultat ^{una vida} ~~una vida~~
d'afers, que significava la vida per a elles?

Materialment, res; moralment, sempre can-
tant. La millor manera ^{de} de contrarietar aquella
autèntica era tanmateix a una vida rebuda
entre les recedes i incommensurables parts d'un
moment, ^{cor} ~~res~~ per dir-ho trobarien indub-
tadament alguna mà amiga que escuraria
llur pena i desinterressadament se portaria.

El mateix de mitjanç 5 d'octubre de 1914
Finalment recordeu el tot, un

fred a l'humid i obscur, sortien de casa de la companyia
 de Rochet, ella i la seva filla senyora Silbiana,
 comunement abrigades i ningú veu el nostre
 casu ni un volgueren veure aquelles coses
 vel de tristesa i aquells velly embestit per un vel de
 de llòmina irrecusable, com si volgués abstrair
 la transmissió de la llum visual.

Pujarem tot regit a l'altavista que les
 oferava i emprendrem el camí de l'edifici
 mobilitat ^{per les voltes preliminar} per a abandonar la vida lliure i
 quotidiana.

Com hem dit era bastant tempestuosa; tot
 just començava a treure l'alba les escortas
 tenebres de la nit passada i un minyoi raig de
 llum i'entonia al llarg dels voltants de la
 ciutat que no privava pas, degut a la poca
 irradiació; de que feya un fred força intens
 acompanyat per uns intempestuosos brames humides
 i d'un riuol vent que bufava constantment.

~~Justava a emigrar un instant a fora de la ciutat~~
 adient. Solament era un raig de llum, no
 pas un raig solar claupeant i alegre el que ul-
 trapava les tenebres nocturnes; aquest, indubta-

blement estava ocult ^{elles} ~~per~~ ~~relacionat~~ ~~sin~~ ~~amb~~ ~~parar~~ ~~petite~~
 rampants disminuïdes i ^{quasi} imperceptibles, ^{quasi} in-
 significants prominències que adonara augmen-
 taven competits simultàniament per l'abru-
 dona forsa solar que ja tria anava dillocant
 l'obstrucció "sumernage" de les ^{nuus} ~~nuus~~. Malgrat
 tot; el cotxe que conduïa a les disortades ruïnes, re-
 quia el seu camí vers el convent; aguent estava
 a una relativa distància ~~de~~ de la casa on
 havien sortit i també un xic apartat del bulli-
 ciutadà, percepció que afavoria notablement l'intent
 de les que s'anaven a reloure i hi s'obvia el dir
 que ho entencien.

Al preguntar-se'ls hi la visió de l'edifici que
 probablement n'era testimoni de la seva mort, no po-
 gueren reprimir ambdues una impressió que oblidis
 encara més els seus rostres; s'apropava l'hora re-
 prenta de la submissió de la vida en una a-
 deli eterna i ininterrompuda; no obstant ~~hi~~ ~~anava~~
~~per~~ ~~estats~~ ~~de~~ ~~relacions~~ i ^{quan} ~~adher~~ ~~contantes~~, car
 per adquirir una vida encara que la que fug
 ara portaven, preferien confiar llurs punys a les

corintenses vivues que en l'interior del ^{convent} edifici
 es aollinien i deixar la ignominia sistemàtica
 del viure porrat. Allí, en la solitud i silenci
~~esperable~~, podrien recapitar els moments més
 sortits de la vida ~~de~~ dels interessats; de
 la vida d'aquell fill patriota que morrà ^a en
 la guerra amb la idea de tornar; amb la idea
 acuí... Tots els plans futurs i sublims d'onze que
 s'avenen desbaratats; els de la vida, somnis, penes,
 felicitats, alegria, extenuació, etc; els de l'altra pen-
 sament benivolent d'ambició pura, il·lusió
 futura, endeviniadors brillants per la sang de la
 seva sang que triumpfen en triumpfe el seu hono-
 rable pare mort encara al flor de la virialitat
 per així de treball intel·lectual posat al servei
 del públic, en canvi, el seu fill moria en plena
 joventut al servei d'una causa comú, i hi més
 sagada: moria per la pàtria.

VII

Envers la Desesperació.

En Jean, quan e disfressà de soldat alemany, posà el seu uniforme francès a la víctima ^{casualment correcte} que feu i el deixà allí abandonat, continuant l'empresa que s'imaginà, el resultat de la qual ja se'l sabrà. ^{El} La víctima ^{soldat} tedesca ^{casualment} que feu, la deixà allí mateix, o na dintre de la demarcació del front francès, on es trobava al moment que se separà contra ell i naturalment, encara que fos alemany, al veure portava l'uniforme francès, però com a tal. Després, ^{l'inter} al marxar-lo, a l'efecte de saber qui era la víctima, veiem per la documentació que portava a l'interior de la guerrera que es deia Jean Rochet, ^{inter} natural de Lio, resultant d'aquí que la documentació de Jean en trobar-se en el bosc, ^{de la seva víctima, creguem que més subte aquell nom corresponia al mort.} ^{seguir}

Però això feu una lamentable equivocació i els comandats de la recolta de cadàvers, no s'adonaren que aquella víctima fos de diferent raca, sinó que atenent-se al nom que ^{portàvem} ~~destruïm~~ els documents trobats, declararen que es deia Jean Rochet; en canvi, aquest, com ja se sap, en

sortí completament il·lès d'aquella aventura si bé no es recordà més que s'havia oblidat els seus documents a la querrera francesa que portà al soldat alemany. Aquest petit desvuit a simple vista, reportà després revolucions fatals i conseqüències gravíssimes, car ^{al cap} després d'un dies, quan arribà la nau a Lio, els periodistes foren els primers de captar-la i com que la cercança del Rochet a la ciutat de residència era molt estesa, fou el motiu que fos publicant els ^{la seva mort} periòdics locals, en atenció a les simpaties que dita família disfrutava entre la bona societat lionesa.

Cinc, doncs, recollí que en Jean Rochet, enà als diaris com a mort en el front, però ~~en el~~ de mort, quan a Lio arribà la nau, estava de poc dies a l'hospital, ferit de l'avant-guardia. Surt en el combat que morí la pobre i obsequada Marie. Fullec de rebre sepultura en els immensos camps destinats a l'espècie, la rebé al seu lloc, aquell alemany que portava el seu uniforme i documentació.

Els diaris lionesos portaren tota la naua amb tal precisió, que motivà a la neyora de Rochet

i Lilliane a perdre aquella fatal resolució de recloure's en un convent, quan per unes dimeses encara esdevingué la inesperada mort de la venerable mare de Lilliane.

Elly veien fermament amb la credibilitat de les notícies publicades, ja que no era pas una família pràcticament confiable després de la seva concinència i a més no podia pas mai imaginar-se una estratagema com la que s'empenia en Jean, ^{per veure's} tan senzilla, però també tan complicada i plena de perills. Per altra part, ell, tampoc no podia concebir que aquella ^{gent} que es reunia tant entre els companys, però ser certadament heresia, pogués indirectament ^{grau} reportar tan ^{grau} perjudicis en l'intimitat privada dels seus intimats.

Desprésament el mateix dia que ell ja completament restablert de la seva ferida, era davant d'alta a l'hospital, aquella astutíssima empresaria el va enviar al convent la seva mare i Lilliane. ^{apart} Durada la seva llarga estada d'hospital no havia pogut escriure tan solament una carta, puix com que la ferida era en el braç dret li privava de poder usar-lo

pel el més mínim moviment, car el tenia comu-
niment subjectat. De primer autuni, semblà
que seria cosa de pocs dies el guarir-se-li la ma-
lura, però aquesta, a mida que anava passant pre-
sentava un aspecte més greu seguit a que tardà
molta estona a practicar-se-li la primera cura; la
dita tardança fou el que l'atengué després per espai
d'una mesada llarga a l'hospital i privant-li usens
de poder-se comunicar amb els seus familiars du-
rant tot aquest temps en que tingué subjectat el
braç. ~~seguit~~

¿Fou malauradament durant aquest temps,
que aconseguí tot aquell canvi tan radical en
la vida de la meua mare ide l'entunada; ell en-
però no en rebé res i tan prompte com es veié
el braç lliure el primer exercici que li obligà
fou de ^{no tenir} agafar una pluma per a escriure a sis.
~~cap de~~ la corte, no arribà al seu derti per no
habitar niugü la casa d'auteny, fins que començà
d'esperar reporta en Jean es decidí a escriure'n
una altra i tanpoc rebé contestació, circum-
stància que l'alarmà en extrem, suporant quel-
com greu al no rebre cap nova per part de

L'ió i novament seguí una altra lletra, des-
prés d'altres dues, tres, etc; còpies foren les que
adrecà unes obtenis unsi resposta, solament
alguna en retornava a les vees més al no era
for el destinatari i portar l'adrecia del remitent.

-i Què en podia pensar en Jean d'aquell silenci,
^{un cop} ~~per~~ d'ignorar-ho tot? Res de bo; però no
podia comprendre el que havia parat; no podia
unsi imaginar-se que el creguessin mort el
més. Com li pensava el no ^{haver} pogut escriure du-
rant la seva estada a l'hospital; Però i a que era
deputat que ell tampoc no havia rebut cap carta du-
rant la seva molèstia? ^{u propi} A jutjar per ell, feia
daués ja dies que havia endeginat quelcom trans-
cendental. Ni de la seva mare, ni de Lilliane va-
ria ^{per} ~~res~~ ^{per} ~~responia~~ el silenci a les vees més
res. - Quin misteri podia haver-hi? ^{requirir} ~~es~~ ^{per} ~~pregun-~~
tave, sense poder ve deus unsi una resposta que
pogues allunyar-li aquell constant regret que
recupre tenia. ^{apart} Havia arribat a sergent i els
seus ho ignoraven, car amb gran il·lurió ^{els} ho co-
municava però la carta no produïa eco, quia
també en el cas perdut i irremediable. ~~de tant~~

gilana

no béu podia d'altres, desifrar aquell origen?
 La única solució factible era esperar que pogués
 adquirir un permís d'un quant d'ells i traslla-
 dar-se perrenuclament a veure l'escorbut. En
 l'actualitat no era pas fàcil adquirir aquell per-
 missió que li mancava, no obstant esperaria el
 dia que fos i llavors marxaria immediata-
 ment a Lió dispost a explorar aquell misteri.

¹⁷²³
 Després ^{de} els dies passats, la guerra continuava
 i ell com a oficial retirat ^{de} temps ha.
 En ^{francès} ~~francès~~ en Raoul i d'altres companys con-
 tinaven a les seves ordres. En ^{francès} ~~francès~~ després de
 vencer la ~~pitjora~~ malaltia que li causà les
 ferides del regu d'ia de l'ambada, tornà
 el front dispost a continuar la lluita i
 amb uns gauds de motor tentant robar-se. El
~~seu~~ ~~ambada~~ retorn fou triomfal, car un-
 gu'avia que sortís viu de l'hospital i al
 veïns ~~per~~ a la companyia hauria creia
 que víctima ja de la guerra es convertiria en
 un enigma i stemoritzat com tot el que
 veia. Però s'equivocaren al suposar
 que continuava encara el malaltia i el que

ja havia donat ^{2 part} procedes anteriorment. Ben el con-
 toari dels seus companys, vingué de l'hospit-
 tal amb una set de sang horrible i semblava que
 era com un aliment espiritual el contemplar ^{en}
 el seu fusell líquida de sang; era un ^{temi-}
 ble que sang i com un respir es llencava
 sobre les files tudesques; ~~una~~ la factor de la
 sang deusda i petrificada l'uardia ~~conchi-~~
 llocent i estomava una monstruosa fera
 que es multiplicava arreu. Dimpreses i impreses
 tenors entre els companys quan s'ucien tan
 exasperat amb aquell rostre. Ben esgorgament
 cabent en una expressió fèrtilge, amb ells ulla
 fita a les files germàniques i les mans crispades
 sobre la inexpuïda arma. Solament en pen-
 podia veure un ric el seu estat ~~merciós~~.
 Mas d'una vegada donia evitat amb la ~~vega~~
 aranyada intervenció que el pobre ^{Figueras} ~~Figueras~~ ~~ami-~~
 bej al límit del seu estat i'ec d'ira i d'odi
 salt de la trinxera i vol ^{well} ~~seu~~ ~~dragis~~ envers la
 linie enemiga, suport solament per espere
 afany de tractar terrible que continuament
 estava amb ells. Però veia que no hagués

perdut el nyg en els seus sofriments al ho-
 pital però no era pas sord; començava els seus
 sentits, completament normals i en la vida in-
 terior de les tenses era un excel·lent company,
 un singular amic i ~~participava~~ participava en les bo-
 nes prediccions amb aquella fruguesa i rae-
 terística comuna. Però davant del camp de
 batalla, el seu rostre canvia i es manifestava
 una calma horrosol, fredor, excelsissim i es
 convertia en un combatent que sola-
 ment veia l'enemic.

En canvi, en Rasol continuava igual-
 l'home, prudent i adreç com sempre. Com
 un simple soldat semblava que arreu portava
 una potència entol major a ell el generalissim
 tot volent sempre d'una correa humana de
 combatent. Tal ^{en} aspecte, l'efecte que produïa la
 visió de la sua figura càrnic i magnífica
 allora amb aquella correa excessiva de pèan-
 cios imaginaries i reals. La visió eleva el
 treballava i li feia demanar socors a bé
 preparava seguidament una arma que tenia
 les armes per defensar-se. En una

escapis sortíem tranquil·lament de l'interior de la
 trinxera i al mar per entre les roques.
 Tanmateix que a poca para d'elli es bellugava quel-
 con. Tot seguit li entrà un fúnic canó; la
 mira vist com un pipiet *Scamispis* i s'adreçava envers
 la trinxera i a l'instants es posà a temeraria
 cos disparament. Oho cal dir que repentinament
 sortíem una munició de canó i sortíem per tal
 de saber la causa d'aquell rosc i veíem
 canó. Tant s'ajalava un cap de roscat que
 es movia misteriosament a pos posos d'elli.
 Un company aprofità un roc i el llens vers el
 canó el qual quedà en posició incerta i repentinament
 sortí la roca un enorme temps que
 per estar quelcom clavat el canó a terra no
 podria sortir del davallament ~~canó~~ se conclouent
 donat anat a sortir de sota terra feia poc.

Amb tota la meua interminable col·lecció
 de ~~provisions~~ provisions era venint burbot dels companys,
 però ell s'ho prenia a broma i continuava
 el seu pla, el qual no se li podia negar que
~~intencionalment~~ intencionalment li donava resultats
~~bons~~ bons, ja que encara no havia estat de-

al mar, excepte aquella "ferida" que es "subjecta
mas acuta del a l' Hospital.

El temps, però encara possent i au fran
no havia pogut adquirir aquell ton sentjat
prouil; en una sessió ja el temps a espans
però un intemperat estac encunio l'obliga de
nou a ajornar la seva marxa. Mentrestant
el Riuere s'auava escolant, vomit i
fred com nyora i el gener cruel atordia
als pobres combatents que no solament sofrien
les intemperencies del temps sino que a més
tots les calamitats ^{indignes} del front.

Una altra vegada temps a punt d'adquirir
també el seuil, però un consell arceyat i protector
del seu superior que tenia molt cosa relacio
amb el Alt ^{lo} Mandament el feu desistir i ef
perà unq de desmor, car el seu protector
el proposaria per timent, en el qual prau ja
actuaue i amés encunio d'adquirir li una
eficiencia total ^{clama} o fins a noua ordre, a l'ef
fecte que pogues aclarir tot aquell silenci que
en prau, Mandament havia confiat al seu
superior i aquest feut se càrec de la

intenció del meu superior oficial li havia pro-
parat la subdita llicència.

No fou fins a l'abril del corrent any
(1915) que ~~me~~ Jean, convertit en un flamant
tinent obtenia la llicència ^{tan} esperada. No es
diria ^{amb} l'alegria que rebé la nova quant el
meu capità li comunicà i seguidament començà
a preparar-se pel l'anada marxa.

Un bell mati d'abril feia aquell ^{jour} dia i
fonia marxar ^{lleu} aquell ^{matin} matí matí, i no
muntània però no s'era profita pas i tot seguit
començà el preparatiu als quals ~~l'equipatge~~ ^{l'equipatge} ~~se~~ ^{se}
arabats, car era poca cosa l'equipatge que tenia
que emportar-se.

Una vegada el tres, en marxa i completa-
ment arribat en un Separant, tot seguit l'apl-
tà una camia interminable de' telegraf i tristes pa-
gements a Marsa, car li produïa una gran ale-
gria el veure's casat de Lio, veuen de la nova
ciutat colgada, però una baixa tempesta afus-
sada el feu penarment i enterbolia la visió clava
i feia de la bella i gran ciutat lioana. ^{Hora}
^{requit} No sabia pas si que l'esperava a l'arribada,

ni una rebuda Trasmuntana i trista o bé, una d'ins-
tigiasta i feroçota per part dels seus sospets.

Elle unique i ininterès i indescribable havia
entre els seus i ell, des de la seva sortida de l'ho-
pital que no havia rebut tan solament una
una lletra de Lio; millor dit, des de que ^{entria} ~~estava~~
en el benefici establiment. ^{apart} Amb l'expressió per
de poder-hi anar un dia anarant passant ~~apert~~
fins aquell mati en el qual ja havia canviat de casa
vera. ^{apert} Però, no podia ^{perquè} ~~que~~ la seva mare cauti-
mes vivint en la mateixa casa, car del contrari
no li haurien estat retornades les lletres que li
havia adreçat i a mi també. L'elenc havia de
rot de viure a casa seva, ja que les missives
en ella adreçades tampoc no havia obtingut
resposta. Estes aquetes anousies el torturaven
terriblement i el feien estar en suspens d'una
inmensa ^{esperança}, quan contrariament aquell
viatge havia d'errar de completa alegria i feli-
citat al procurador se per primera vegada davant
dels seus familiars sump el flauant, incipient un
bonic se tiuent de l'exercit guanyat pels seus
propis esforços.

En volucris, adaptà un pla de pacient y.
 fera fins arribar al Tèxtil i comprans ^{apert} llavors
 perennalment la natitat de l'endeuigut. El seu
 praupte com arribà a Lio, abans d'arribar tot
 requit l'estació i utilitzant un taxi es trobolla.
 De requidament el seu autic suicidi per comprans
 per un altre i veritablement estava habitada una
 cosa o no. Donà l'adreça precisa al taxista i
 s'anque' al vehicle tot comprans a tra-
 ues de les finestrelles del cotxe els comprans ^{percent} comens
 de Lio, atquant li semblava molt més bell
 que anteriorment veia des de la finestra i
 breu a més del front un grup comprans amb
 les magnífiques vides lianes.

Al'abrir-se de se l'interior del cotxe, un
 ric d'equit lentes l'edifici de casa seva ja li feia
 una impressió fura i tropica. El principal al qual ^{minim}
 les, les d'ous i miradors estava elaf una d'ous
 miradors de vida. En aquell moment para' el
 taxi tocant de la porta principal. El seu
 completament delectat, para' l'import del tra-
 fecte i ~~una~~ i para' el vehicle el qual par-
 ti. novament, deixant al flamant tirant tot

trist; pensava contemplant ~~com~~ ^{encara} ~~si~~ ~~la~~ ~~porta~~ principal del coral ^{que} ~~estava~~ ^{habitada} ~~per~~ ~~els~~ ~~ob-~~ ~~stru-~~ ~~its~~, ~~apare-~~ ~~tra-~~ ~~nt~~ a l'entrada i s'adreçà vers el pis ^{que} ~~estava~~ ^{habitada} ~~per~~ ~~els~~ ~~ob-~~ ~~stru-~~ ~~its~~ ~~per~~ ~~com-~~ ~~pre-~~ ~~ndre~~ ~~ho~~ ~~mellor~~. Donà i podrà repetir vegades a la porta i el timbre respectivament i no obtingué resposta alguna. Els seus fundats temor es confirmaven, si bé no capava el motiu que havia motivat aquella acció. Se l'amicili essent la cosa propietat de la seva mare com reduent era.

Llarga estona estigué encara unit davant de la porta del pis sense aturar ben bé el que havia de fer, fins que incorporant-se de sobte, tornà a trucar novament amb els murs dels pits i sense esperar resposta donà a l'evola acompanyament. Al saltar l'últim grau s'adonà que havia a sortir a carregar la portera de la casa, la custòdia principalment de quan ell vivia allí. Sense perdre moment en Jean la endà i s'agrueta en girà sol·licita, però instantàniament, i viviblement espantada i quedà immòbil tot tremolant sense ^{apunt} ~~esperar~~. En Jean no comprenia aquella actitud tan estranya i i'mia

Se la potera, i nens aturos ben bé, l'estribeni al
 des uniformes per ella demançut, a ca negada
 que per calor-la li digué un p'raunient:

- i Però que li p'ra, neyora Ruxelle; per-
 què em mira així?

- i Com, mortè! ... neyora Jean? - preguntà
 un xic ^{meu} ennegada.

- i O'l mister; perquè?

- i Coman; com pot éixer si jo usig uegier
 que havia mort?

- i Qui... que diu... mort jo? - balatja' ell ~~mentre~~

- i Si; neyora; els diaris ho diuen!

- i Però que diuen! - rebaurà fora de si en Jean
 sense entendre un copall

- i Que mortè era mort, neyora.

- i Daus ja ven que entic l'eu veu.

- i Si ja ho veig i no es veigui que me'n va-
 legre molt perquè...

- i Bredit...; - li tollà en Jean, no gens
 desparat a moltes dolances de cap mena - em
 podria dir en entà la nova mare?

- i La nova mare! - un nudà trist i
 companica la neyora Ruxelle i ^{afant} ~~preguntà~~; i des-
 se que mortè va morir a la guerra, ^{que} les coses

han arribat molt aeu. En retorne de ~~de~~ l'any
passat els periodics locals portaven que unta ha-
via mort; la nuera Lilliane fou en pri-
mera que es feren compte de la nova i repen-
sament lo vingue a edificar a la ^{tra} seva mare.

No hi ha que dir el dolobaire que la mare
noticia avisiona. Al dia següent, per un
dinort encara i quant tot d'un ploraven la sua
mort, veigue instal·lar la nuera de Record, el
quina instal·lar va morir. ~~de~~ @

Adolorida per tantes penes la sua nuera
mare i Lilliane, decidiren abandonar la vida
quotidiana i veloure en un convent, a l'espera
d'esperar la trista mort...

En Jean no volgue exaltar miel; pro-
guntte el convent que era i volent abandonar
la casa per abracore al lloc se estobaven el
seu amor ^{apart} estrets. Durant el trajecte s'instal·lar
constantment una interminable filera de tristes pen-
saments. i Com podia ésser que ^{havia} passat per unta el quon
mai havia arribat en tal estreme? Indubtablement
devia h'aver estat una lamentable equivocacio.

Lilliane; pobre Lilliane; morir se li va veure

mare quan m'is falta li feia! Com té devia pla-
 rar la infortunada, aquella bona senyora i se m'is, la
 postera li havia dit que devia plorar també per
 ell. Què bona i per desgrà que era ~~trista~~ la po-
 bra Lilliane! - però vaja - el Seia - ja s'acaba
 el patir; des d'ara altra volta tornarem al nostre
 viure prèrit ple d'evénys i felicitat; abandonem
 ara altra volta el convenent per retornar al
 viure felis d'antany.

Quant el cotxe parà a la porta del ~~...~~
^{benefic}
~~establiment~~ establiment, un Jean s'apressà a baixar i
 tot agut adreçant-se vers la porta brucà im-
 pacientment. Una germana obrí l'últim i preguntà
 l'objecte de la visita a la mirada que feia passar al
 visitant a un ampli recordor.

- Venia a veure - digué un Jean ple d'alegria -
 la fraida de Robert i una senyoreta anomenada Lilliane
 Beauvard.

La polera germana al'èix aquells nous
 canvia totalment el color de la cara i impol·lissí
 instantàniament; no obstant, no endivina pas que el
 visitant era el propi fill de la senyora senyora, car sa-
 bia que aquest era mort i s'anomenà un nou

vic) tot preguntant-li:

- Fara la mare de Sir-muc que el mort, ja que no deu ignorar l'ocorregut.

- Sei el fill de la senyora - aclari de pressa - que es l'ocorregut, puix no ignora tot - demanava des de tu to autèntic i Martinis.

- ¡Cee...! i mort és el fill de la senyora de Rochet? No pot ésser; si ens va dir que havia mort a la guerra.

- Doncs si, senyora germana; no he mort i ve el mateix. Però dignim, per favor, en sà la meua mare i Lilliane; Seixi-me-afavor que ving expis del fraud - acodià arrelant; tenent una nova ingràcia.

La germana no sabia el que fer ni el que dir; es trobava davant per davant del fill de la Bea re Rochet; i era evident que el desmentit ho ignorava tot; per aquesta raó no sabia el que fer i ^{era} ~~estava~~ turbada davant del jove que li demanava en presència d'aquelles estimes del passat.

Però davant dels ^{certs} requeriments del veíntant la pobre germana decidí cantar-li la veritat; tingué de dubtes i d'empres d'infortunat fill.

- sento haver de deixar-li tan gran disgust - co-
munià - però es una estimada mare... feu una
pansa perquè l'encois li tapava la gorja i au-
tunià - la una estimada mare... ^{Deu} ^{xià}
en guen d'ignunt any.

- i Però en anarà! - demana desesperat el pa-
bre Jean - digu'm, en anarà.

- i Al cel! - digue feblement la germana.

- i Al cel! - repetí adaperat - La meua ma-
re morta també! i Lilliane! - tonia a dema-
nar per algun recurs.

- i Lilliane! - repetí com si no entengués la
germana, ni li ho sentia more i no ignorava
un altre disgust al pobre oficial.

- Si, una neyora que acompanyava a la
meua mare.

- Morna també la meua nit - neyor, ^{malaurat}

- i beu! morta! ~~tonia~~ - exclamà ^{per} ^{el} ^{padre} ^e

- No, neyor; ella desparquè feixent una
certa caritat i benaurant per eluència que no
se la arqui que no sabia en suua.

- i Però pot ésser tot això que diu? - digué a-
choparat Jean - ^{haver-hi} ^{després} ^{la} ^{permanència} ^{met} ^{haver} ^{estat} ^{reunint} ^{la} ^{seua} ^{infelicitat} ^{tristeza} - pot ésser que la meua mare hagi

mort, ni mai se'n havia anat salut? i Lilliane
 desamparada sense senyor nostre? i podien ésser tanta
 tristeses i calamitats neyora? i No; no podien ésser!
 es contestà ell mateix. Fer venista a exure tanta
 desgràcia.

- Seny si, senyor; he pot exure. No hi ha neyora
 d'emporament i tristeses per la pineda de vent. A-
 quentes parts no se'n oferien cap alieud a la sua
 pena; i molli unal lloc per oblidar, perquè no-
 raltres no taurim ari el ^{el} neyora que era necessitosa.
 Funa unal indolcia, ~~fills~~ de l'emporament s'a-
 podera del seu cap ja sense força moral i la porta
 a la tomba.

- No hi empereu sent tot el canviament i can-
 viament se se tot. ^{per altres} ~~Estes~~ les que esten ari nelors
~~estades~~ emplenaven la sua cambra i vocal
 dir que ^{ella} Lilliane tomba hi estava, se quel veul-
 sava sobre el capral del llet plorava inapostable-
 ment mentre la moribund li recanava fer-
 mura i calor, car ella era encora jove. Fou
 quelcom emociosat i trist el contemplar aque-
 lla persona mort, puix apertgout i tot, can-
 viava el canviament, i adue parlava, ^{guine} ~~parava~~

bé sempre de voste, que el creia mort, De veure que
 si així no hagués estat, no hauria pas finit ^{amb}
~~ja~~ que tenia una naturalesa admirablement con-
 servada, però heua contra cor de tota un altre pla,
 lluirà la vida menys d'unus emoció deficit d'ex-
 plicar i no hi hagué una sola companya que
 no florés agraïment, ~~la~~ quina vida havíem tots
 estimat tant.

L'absència recorrente Lilliane, estava
 inamovible; fortament abraçada al cosíer de
 la neyara de Pochet, plorava a l'agnina veina
 tot pertinantment mots desesperats al burin a la
 situació se que quedava. La pobra quedava sola al
 món al flor de la nua joventut, en la ^{sola} edat
 de la vida que per ella representava la més a-
 morosa, cor desocupada de tot imer estimat,
 semblava absorbida per tot hom, com si ~~la~~ nua
 presència fe adiar el seu cor i en canvi era un
 angel de bondad i d'estimació, provedors d'un
 cor absentissim i d'una ànima sensible com
 joques n'hi ha.

Talla també veia impossible la vida. (veure
 la nua carta) En aquest moment ~~de~~ el veia incapax

de continuar ^{hi havia} en el record recíproc de la que havia d'ésser la nova mare inspirant i la trista i abatuda per aquests inferiors i aquesta pensament tenebrós no el podria resistir, tenint també encara a més la visió de la mort de la nova mare i de nostè.

Com li havia dit, el mateix moment de la mort de la nova senyora mare, quan encara el seu fred cos reposava ja eternament, en el cofre de mortuori, ^{la Lilliane} durs una lletra escrita a la ^{seua} cambra, ~~de la mortuori~~ ~~de la mortuori~~ on esforava els sentits que li he dit o sia que emparava de Lio però sense atenció fixe. L'idea que solament emparava, s'allunya de la ciutat nadius ~~de~~ que li arriba tan terriblement novell, però no arriba en ansua; la Providència decidia d'ella.

Tot això es guent que dir li respecte a la nova mare i de la senyora Lilliane.

En Jean un cop acabada el rebat de la germana, es queda palplantat, immòbil, com si esperés qualsevol més encara, com si el que ^{havia dit} ^{de sentir} ^{de sentir} era fo pou per mortificar-se més el seu pensament, però el que li passava era que estava a punt de perdre l'entendiment

golf. volada morna caici culla, caminant com
 un ferdit o un eubric, amb la testa cap-cotada,
 i els braços penjats incontroladament, mentre ell
 com feia via munt incontrolada encara tot con-
 tinent esforçadament aquell cos de valpost.

La germana el cõtengla trintant llarga estona
 mentre s'allunyava cada vegada més i pentrava a
 l'interior de la ciutat nora orientativa fixa tancat;
 com la seva Lilliane que ~~tenia~~ caminava evocant
 per aquest món, d'ací allà. Era ell que es cer-
 cava muticament, però se jeseu l'havia de encor-
 per la immunitat de la terra; Lilliane elevava la
 vista al cel com en pleçaria muda i evocava el
 record del seu intus que el exia ja en les
 regions ~~incondades~~ d'eternitat ben lluny de poder
 pretes que encara vivia, perdut en aquells moments
 pels carrers de Lisíou caminava per una creua i em-
 penjant a vegades per ~~transparent~~ transients i involun-
 tariamente els quals s'excusaven diligents, però ell no veia
 res; els viants li semblaven rumber cupres una figura
 humana que passava per ambdós costats d'ell com
 simples fantasmes que la seva entobonada vista no
 colgia però li ni s'adonava tampoc com ell

militars inferior a ell, i el saluaven amb respo-
 ste al ~~un~~ pas pel seu davant. A l'atruenar una
 via, saltava agitada sense adonar-se dels retards
 que involucrava per ella, els quals tancien que
 feien ràpid per ~~tumor~~ ^{agut} atropellar-lo. ~~compari~~
 El, ^{però} sense veure res, caminava, caminava silenci-
 osament mentre pensava: «Perquè havia guanyat
 ell honors, triomfs, batalles, medalles, etc; si a
 la que tancava que oferia el seu triomf ja no existia
 o potser no la veuria mai més? i sense alegria,
 sense amor, sense unió que ~~apassionava~~ la una
 jueva, que faria? i Perquè havia maldestat tant en l'in-
 tedi i en la guerra, si ja no podia oferir la seva
 victòria a ningú? Ara si que comprometia per-
 què no veia satisfacció a les seves cartes. i Però
 d'ara podia prevenir aquell greu error que
 ell hagués pensat per mort? ^{agut} El diria, però podia
 pensar-se que la seva fe, patriotisme i estratègia
 militar, haurien de reportar-li indirectament tant
 fets, conseqüències; però veia - pensava - en el
 fruit es feia sense equivocació.

Estava pensant en això quan sense saber
 el que feia, saltà violentament la ~~porta~~ ~~porta~~ per

traspasar el corner, en el preciso momento que pasava a regular velocitat per aquella part un automòbil, el qual sense poder-ho evitar el nofer, ocasionà un lamentable accident. Els rodes ^{del} davant ^{del} haviem agafat una cama al jove tenent.

Al crit d'agudíssim dolor proferit pel ^{at.} ferit pellat, una multitud innumera es congregà davant el cotxe causant de l'accident i al veure que el legionat era un tenent de l'exèrcit, el públic s'indignà contra el nofer i se volgué apoderar-se'n, cosa que n'hauria sortit a no ésser per la àgil intervenció del ^{gestor} que disposà la multitud mentre el ferit era trasladat immediatament a un hospital. La ferida que havia rebut era la fractura de la cama esquerra, la qual li produïa un ^{constant} vivíssim dolor.

El nofer, sense treure's i a part, estava molt blanc que la cara i no sabia el que es feia davant de l'escandalo alteració pública. Inmediatament fou portat a la Comissaria del districte on quedà ^{en} ^{la} ^{seua} ^{habitació} ^{per} ^{ser} ^{atendut}.

El tenent Rochet va quedar intratant en l'hospital, sobre d'una cadira de braços portàtil.

i contemplant de fet, el mal rebent i el que havia pogut rebre si no hagués estat que el coser del article feuà el cotxe rapidíssim. ~~capro~~ ^{ell} el pobre home no li atribuïa cap culpa per la seva mala fortuna, era comprensiu que si l'havia cercat ell, causés com ~~una mala~~ ^{una mala} ~~cosa~~ ^{cosa} ~~per~~ ^{per} ~~el~~ ^{el} ~~seu~~ ^{seu} ~~pensament~~.

Quan volí que s'anés a celebrar judici per la seva causa, envià al Tribunal en presència, una comunicació en el qual exposava l'accident, ~~refest~~ ^{vaunt} i les causes del qual se es feia recorre ~~rebut~~ ^{rebut} ~~el~~, suplicant del·laltament com havia estat i demanava a més que s'abolgués a l'acusat o en defecte, que s'acurés a ell amb el "aquell pobre innocent", però a ell no li feia res el complir una pena i al coser tal vegada li reportaria feines, complicitats i la seva clar que podria la principal vitalitat que la Defensora i llavors no solament q podria ^{en} una família necessera privada de l'avor i del cobir de l'epòs i del per a una innocent esposa i a uns menors infants.

Com era d'esperar feu pesat en llibertat el coser i aquest, agrait, cursà al tinent Pochet per ~~deu~~ ^{deu} ~~li~~ ^{li} ~~les~~ ^{les} ~~gràcies~~ ^{gràcies} ~~al~~ ^{al} ~~gran~~ ^{gran} ~~favor~~ ^{favor} ~~que~~ ^{que} ~~li~~ ^{li} ~~havia~~ ^{havia} ~~fet~~.

Quant sabe que era a l'hospital, no podrà fer
 més en suar a visitar-lo per posar-li el
 seu agraïment i el de la seva família. Aquell
 mateix moti es trasllada al benefici esta-
 blement i restitueix el convalescent per dècotes
 pocs dies seria ja davant d'alta, quan de sobte
 completament la fractura reforta.

Ben Joan que havia de passar l'any
 d'alta en la solitud característica en
 ell, li fou molt agradable la visita de l'humil
 pare que no es cansava de demorar-li oficial per la
 seva condició i orgullós ^{li} empenyia una fotografia
 on hi havia la seva prole, composta de l'expressió
 "de tres fills petits."

Éra un legitim orgull que aquell humil tra-
 ballador empenyia la seva petita família, la seva
 felicitat i oferia aquell infortunat dia que re-
 correu el lamentable accident, puix la tristesa
 que invadeix aquelles ànimes sencelles al sa-
 ber-se la causa no és per desgracia, car perdien
 imminentment el més gran puntal de la família
 i radicalment aquella felicitat d'autany s'af-
 fonsava amb el fum d'una cigareta.

[Extensive black scribbles and illegible handwriting in the top left corner.]

D. Daye
Karselle

Houcada Bifurcada

Bou y Warulbo

Karselle

[Vertical purple scribble]
Karselle

[Purple scribble]

[Purple scribble]

Diam

Homada

Raimon

Gabe

Karselle

Karselle

Karselle

[Small scribbles and illegible handwriting]

[Large purple scribble]

[Large black scribbles at the bottom left.]